

KIRK BİR KERE SEVDA[Ğ], KIRKBİR KERE BARİŞ

korkut akın

HER YILA BİR KART

KÜÇÜKÇEKMECE
BELEDİYESİ

İmtiyaz Sahibi

Küçükçekmece Belediye Başkanı Kemal ÇEBİ

Proje Yönetmeni

Güney ÖZKILINÇ

Proje Sahibi

Korkut AKIN

Yayın Danışmanı

Yasemin BEKTAŞ

Yayın Editörü

Suat Hayri KÜÇÜK

Küratör

Erkan DOĞANAY

Etkinlik Planlama ve Basın Yayın Şefi

İlker ÇETİNKAYA

Görsel Sanatlar ve Tasarım Yöneticisi

Duygu YENİCİ

Grafik Tasarım

Ahmet GÜRLEN

Dijital İletişim Yöneticisi

Ali Cem AYDIN

Basın Yayın Ofisi

İsmail ÖZCAN, Banu KARAKAYA

Proje Koordinatörleri

Deniz ASLAN ÇEBİ - Murat Sefa DİNÇ - Özgür Ozan KOTANCI

Bütün hakları sınırlıdır.

Yapılacak alıntılar ve görsel kullanımlar Küçükçekmece Belediyesi ve eser/hak sahiplerinin ancak yazılı izinlerine tabidir.

1. Baskı

DERİN OFSET ve AMBALAJ SAN. TIC. LTD.

Ocak 2023, İstanbul

Küçükçekmece Belediyesi Kültür Yayınları

www.kucukcekmece.istanbul

444 4 360

KIRK BİR KERE SEVDA(Ğ) KIRK BİR KERE BARIŞ

korkut akın

HER YILA BİR KART

yanyana
kardeş
durdugumuz
günlere...

SUNUŞ

Her Yıla Bir Kart

Bir dönemi anlamak, sosyal ve kültürel yapıyı, o dönemin özelliklerini görmek için kartpostallar son derece önemli belgeler niteliğindedir. Görsel ve fotoğraf kullanımı ile gelişen ve fotoğraf tarihi için de önemli bir yere sahip olan kartpostallara bakıp o kenti, o dönemi, tarihi okumak mümkündür. Eğer kartpostallar olmasaydı belge niteliğinde bir çok eksikliğimiz olacağı gibi, fotoğraf tarihimiz de eksik yazılmış olurdu.

Benimle yakın yaşta olanlar için kartpostalların önemi, değeri çok farklıdır. M. Melih Güneş tarafından hazırlanan "Nâzım Hikmet'ten Vera Tulyakova'ya Kartpostallar" kitabı bu değer ne olduğunu anlatmaktadır. Nâzım'ın, Vera'ya seyahat ettiği şehirlerden gönderdiği telgraflar ve kartpostalları görebileceğiniz kitap bir sosyal medya paylaşımı ya da bir elektronik postadan çok daha gerçek, çok daha yaşayan ve hissettirendir.

...

Değerli hemşehrilerim,

Eskiden dört gözle beklediğimiz mektuplar, kartpostallar vardı. Şimdi hepsi yerini sosyal medya paylaşımlarına, elektronik postalara bıraktı. Özel günlerde, bayramlarda bazen de sadece hal hatır sormak için, gittiğimiz yerden selam göndermek için kartpostal yollardık. Üzerindeki fotoğraflara bakar, desenlerini, işlemelerini özenle seçerdik

o kartpostalları. Hatta bazen de, kendimiz kartpostal hazırlar, sevdiğimizimize gönderirdik. Korkut Akın tarafından hayata geçirilen "Her yıla bir kart" projesi beni o günlere götürdü.

Korkut Akın'a ve "Her yıla bir kart" projesini destekleyen Doğan Hızlan, Sezai Sarioğlu, Nebahat Akın, Murat Celep, Mesut Kara, Sunay Akın, Zahit Büyükişliyen, Ahmet Telli, Sebahattin Şensoy, Feyzi Tuna, Nalân Barbarosoğlu, Faruk Karaçay, Muammer Baş-

| İzel ROZENTAL |

Göl, Şenol Morgül, Nalan Çelik, Gönen Orhan, Yavuz Sezer, Aydın Sayman, Taies Farzan, Suat Özçağdaş, Alâettin Bahçekapılı, Figen Şakacı, Hakan Sezgin, Esra Alkan, Neşet Kırçaloğlu, Haydar Ergülen, Mehmet Yılmaz, Aynur Turan, Bingöl Elmas, Cevat Çapan ve Vecdi Sayar'a ayrı ayrı teşekkür eder, Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğümüzü bu projeyi Küçükçekmecemize kazandırdığı için tebrik ederim.

KEMAL ÇEBİ
Belediye Başkanı

kan, M. Melih Güneş, Faruk Şüyün, Nurcan Baysal, Necila Akdeniz, Necati Güngör, Ayla Gökdemir Letmathe, Celal İnal, Erkan Yılmaz, Emrah Celasun, Uygur Aydemir, Seyhan Akın, Fatin Kanat, Osman Bozkurt, Nezahat Akbaba, Rıza Kıracı, Avniye Tansuğ, Zeman Göl, Hikmet Temel Akarsu, Selçuk Altun, Raşit Gökçeli, Emin Şir, Mehmet Tekirdağ, Süreyya Akçay, Nesrin Tan Akbulut, Şükrü Erbaş, Haluk

...

Hayale özgürdür

Korkut Akın 19

İnsan hep kalıcı olmayı seçmiş. Daha mağarada yaşarken, duvarlara çizdiklerinin binlerce yıl sonraya kalacağını biliyormuş. Çizemediklerini yazmış, yazamadıklarını oymuş, oyamadıklarını dilden dile ulaştırmış... Gün gelmiş yetmemiş hiçbiri, kendisini saklamış.

Duygularını, düşlerini, inanışlarını... artık aklınıza ne geliyorsa, hepsini yaymak, buna da bağlı olarak gelişmek için birbirine vermiş, yollamış.

Korkut Akın

Derler ki, ilk kart Kleopatra'nın kendisidir. Bir büyük haliya sarınıp sunmuş kendisini. Haliya sarınamayanlar da yazdıklarını, çizdiklerini göndermişler. Duygu aynı mıdır bilemem ama bu gelenek, gelişen teknolojiye uyarak değişse de sürmüştür gelmiş binlerce yıldır.

Derler ki, aşkla yapılan her şey başarıya ulaşır

Bu sözden el alıp, gençliğin verdiği coşku, heyecan ve ataklıkla, kız arkadaşına ilanıaşk

etmek amacıyla bir kart hazırladım. Günlerce nasıl bir şey olacağını, neler yapmak gerektiğini tarttım kafamda. Arkadaşıma danıştım, onlarla tartıştım. Özgün olmalıydı: Mesela film! Sinemacı olarak filmin önemini anlatmama gerek yok; fotoğrafçılar (bir zamanlar "stüdyo" adlı fotoğrafçılar vardı) vesikalık fotoğrafların bile filmini vermezlerdi, orijinal diye. Değerliydi yani. Benim kartım da değerli olmalıydı.

Platonik aşk yanıt bulmadı ama yeni bir aşk doğurdu bende. Güzel bir şeydi kart yapmak; heyecanlı, insanı mutlandıran, güneşi günün ortasında bile yeniden doğuran.

Kleopatra'dan başlayan kart öyküsü 41 yıldır sürüyor bende. Günün anlam ve önemini bir yıl öncesinden belirleyip (eskiden öyle değildi, şimdi her şey ışık hızıyla gelip geçiyor, gündem değişiyor. Andy Warhol, "15 dakikalığına ünlü olacaksınız" demiş ama ülkenin, hatta dünyanın gidişatını belirleyecek gündem bile 15 gün geçmeden belleklerimizin en unutulmuş köşesine atılıyor) tasarlıyorum. Tasarlıyorum dediysem, sadece lafta tasarlıyorum.

Kahrımı çekenler

Düş(ünce)lerimi yaşatması için desteğini istediğim Murat Celep'in yazısını okuyacaksınız. Hak vereceğinize inanıyorum. Öyle ki, Muammer Başkan, Remzi Oğuz Yılmaz, Sevgi Atabey, Gülseren Önder, Firdes Eren, Fahrettin Erdoğan da emek verdi kartların tasarlanmasına. Ömer Dillice ile Erdem Özdemir aramızda değil artık. Onları da unutmamak gerek, çiçek koksun toprakları!

İyi bir fotoğrafçı, sıkı dost Rıza Baloğlu'nun (fotoğraflar çeksin doğanın kucağında da) fotoğraflarını kullandım başlarda. Sonraları da Şengül Çiftçi, Fatih Pınar ve Vedat Arık'ın çalışmalarını...

Nalan Barbarosoğlu, Aynur Turan, Seyhan Akın'ın metinlerini kartlarda değerlendirdim; onlar da hiç ikiletmeden izin verdiler.

Ayla Gökdemir'in gerçekleştiremediği bir projesini (ç)aldım, çok yıllar sonra. Anlattığımında gülüştük karşılıklı...

...

Ahmet Telli, dizelerini bozup da kartıma taşımama, "Ne güzel, anonim oldum ben de" sözleriyle alabildiğine geniş yürekli yaklaştı.

Sezai Sarioğlu da bir sözünü verdi; unutulur mu!

Annem, babam, kardeşim, ama en çok da eğitim ve oğlum da desteklerini esirgemenlerden...

İstiyorum ki

Başka bir dünya yok! Hem doğayı korumak hem yaşamı savunmak hepimizin görevi. "Daha iyisi bulunana kadar." demokrasi ve barış hepimizin beklentisi. Faunası ve florası da dâhil yaşamın her bir anı aşk ile dolsun. İşte, belki de en tam o nedenle yüz yüze iletişimi koruyalım.

Ben hazırım; 42, 43, 50, 100. kartı da vermek için yolumuzu kesiştirelim. Siz(ler) de Var mısınız?

Yeni yıl kartları üzerine

Her şey değişiyor. Bu değişimin arasında bazı güzellikler de çıkıyor yaşamımızdan. Yapacak pek bir şey yok; yeni güzellikler bulmak için arayışlarımızı ve çabalarımızı sürdürüyoruz.

Yazılı ilişkiler de kaybolanlar arasında. Bu, bir zevkin, bir hatırlamanın da ortadan kalktığını gösteriyor. Ancak ısrarla sürdürenler var, az da

Bayramlar için değil ama yeni yıl için kişisel seçimlerin kartları da gönderilir, kurumlar da kendi amblemleriyle kartları çalışanlarına verirdi.

Bu kartlar birçok kimse için bir dostun mesajları olarak görülürdü.

Birçok kimse de yeni yıl için dileklerini bu kartla iletirdi.

Ben müzikli kartları, bazı müzisyenlerin notalı kartlarını seçerdim. Hatta belli parçaları da tercih ederdim.

Mail art ya da posta sanatı

Bayramlarda ve özel günlerde birbirimize yolladığımız kartlar sanatçıların elinde sanata dönüştü yıllar içinde. Bedri Rahmi Eyüboğlu ve İlhan Berk gerek mektuplarında gerekse yolladıkları kartların üzerine resimler çizerdi. Tabii ki, daha bir kıymetliydi onlar, çünkü orijinal çizimlerdi ve tektiler, kişiye özel çizilmişlerdi.

Doğan Hızlan

olsa. Ben ajanda kullanırım. Çok da severim. Kalıcılık önemlidir benim için.

Kart, yani bayram ve özel günlerde ağırlıklı olarak anlık iletişim için gönderdiğimiz kartpostallar da eskide kaldı. Hani yılbaşlarında, bayramlarda postane önlerinde öğrencilerin çoğunlukla harçlık çıkarmayı amaçlayarak sattıkları kartlar...

...

Bu kartlar, damgalı ve gönderilmiş olmasıyla kıymet kazanıyor. Koleksiyonların değeri de o damgalarla artıyor. Ancak bunun dışında da kartlar yapan kişiler var.

Belleğimizin beğenisi...

Oktay Kurtböke ve Konur Ertop ile birlikte çıkartmak için çalıştığımız *Masal Ansiklopedisi* için bize yardımcı olan Korkut Akın (yıllar sonra benim "Karalama Defteri" programımın yönetmenliğini de yaptı), 1983 yılından başlayarak -artık kaybolan bir geleneği yaşatmak adına ama bu kez göndermek yerine elden veriyor- yeni yıl kartları tasarlayıp dağıtıyor. Kırk yılı geride bırakan ve kendince belirlediği yılın temasını tasarlayıp yansıttığı kartları hem aradan geçen yılları hem de değişen koşulları hatırlatıyor bizlere.

Kartları elden dağıtması, Korkut Akın için bir itiraz da aynı zamanda. Teknolojinin etkisiyle (pandemiye de unutmamak gerekir) birbirinden uzaklaşan insanlarla buluşturmayı, yüz yüze iletişimin değerini vurgulamayı da sağlıyor. Her yıl, kendi değişimiyle yolunu yolumuzla kesiştirerek yüz yüze görüşme imkânı yaratıyor.

Korkut Akın'ın yeni yıl kartları, bireyselliğin yasadığını da kanıtlıyor.

Korkut Akın'ın titizlikle yapıp elden dağıttığı kartlar, 41. yılında, "Kırk Bir Kere Sevgi, Kırk Bir Kere Barış" adıyla Küçükçekmece Belediyesi tarafından sergileniyor. Biliyoruz ki, sergiler açılır kapanır ve tabii ki unutulur. Küçükçekmece Belediyesi'nin bir katalogla bu kartların 40 yılını bir araya getirmesi belleğimizde kalanları yeniden anımsatacak.

Hişt! Hişt!

Kartlar Ermiş Muradına

“Vagonlar gibi geçiyor kelimeler. Ve yalnız geçişlerini seyrediyorsun. Kimler var içinde? Umrunda değil.”

Cemil Meriç, Jurnal

Sadece kelimeler mi?

Zaman da vagonlar gibi hızla geçip gidiyor ama dünyalılar bir türlü yakasına yapışıp yavaşlatamıyor.

Sadece zaman mı?

İnsanlar da zaman gibi hızla geçip gidiyor

Sezai Sarıoğlu

ama dünyalılar bir türlü tanışmayı ve yeniden tanışmayı söylemden eyleme geçiremiyor.

Hâl böyle olunca, işi-düşü *“tarihin tüylerini tersine taramak”* hevesinde olanlar, 12 Eylül 1980’den başlayarak *“zaman”* ile *“mekân”*, *“geçmiş”* ile *“gelecek”*, *“ben”* ile *“biz”* ilişkilerini bir *“kayıp zaman, kayboluş hâli”* ve *“bellek krizi”* olarak yaşamaya devam ediyor. Birbirimizin, kitapların, sokakların ve hatta kendimizin anahtarlarını kaybettiğimiz, zamandan, mekândan

ve birbirimizden *“zarar”* ettiğimiz bu toplumsal-siyasal süreç bizi, şu iki cümlenin muhatabı yapıyor: *“Geçmişimizi yolda görsek tanır mıyız? Geçmişimiz bizi yolda görse tanır mı?”*

Dahası ve sonrası var bu hikâyenin

Edip Cansever’in *“Hiçbir pul hiçbir zarfa yakışmıyor/ Hiçbir zarf üç beş satıra”* dizesinin izini sürerek söylersek, insan dair tüm hallerde *“yabancılaşma”*nın bile dünkü çocuk sayılabileceği devasa bir hakikat kaybını yaşıyoruz. Bir zamanlar başlarını güzel belalara sokan kitapların izini sürerek evlerden sokaklara, sokaklardan devrime kaçan çocukların, giderek evlere ve düzene yeniden kayıt yaptırmaları sonucu, kavramların ve yaşamların evcilleşmesi ise en dipteki başat sorun.

40 kısım tekmili birden kartlarla göz göze gelip *“anlam dünyası”* kurma hevesi içeren bu kısa genellemelerin gökçekiminden uzaklaşıp yerçekimine tabi olarak yolumuzu Sinema ve Televizyoncu, Yazar Korkut Akın’ın *“kartlarının hikâyesine”* düşürelim. Korkut’un, ısrar ve inatla 40 kart yılı insanlara her yılbaşı elden takdim ettiği *“yılbaşı kartları”* somut olarak bize nasıl bir anlam dünyası bahşediyor? Önce Korkut’a söz verelim:

"1983 yılbaşında aşk için bir kart hazırladım. Karşılığını her yıl yenilerinde buldu. Öyle bir heves oldu ki, her karşılaştığım, o yılın kartını nasıl tasarladığımı sordu, keyifle anlattım. Hiçbiri postayla gönderilmedi, sadece elden dağıttım. Yüz yüze iletişimin gücü ve güzelliği bugüne taşındı..."

Siz onun, "akıntıya karşı kürek çeken kartlar" demesine bakmayın, "akıntıya karşı yürek çeken" kartlardır bunlar. İşin mecazına kaçarak söylersek, "Postacı" Korkut'un bu gidişata "posta attığı!" bir eylemce'dir bu. Dönmeyi unutan dünyada, aklına gelince de yanlış dönen dünyada, göz, söz ve yürek temasının giderek temassızlığa dönüştüğü nafi yıllarda, zamanın ve birinci tekil şahısların yolunu kartla kesip temas etmeyi iş-düş edinmiş bir serüvenci... Bir başka yanıyla bu kıymetli heves, zarfsız kartların içine, içini ve düşlerini de koyarak, kişiye elden sunma, unutulmuş bir hali yeniden inşa etme marifeti olarak iltifata tabidir. Edip Cansever'in "Durmadan yer değiştiriyor anlamlar" dizisinin izini sürerek devam edersek, bir kartla "yolu kesilen!" kişi, zarfsız mazrufla temas edince, anlamlar yer değiştiriyor ve/veya anlamlar katlanarak yeni bir yolculuk başlıyor.

Göz, söz ve yürek temasından söz etmişken, Korkut'un Sait Faik'in "Hişt Hişt" hikâyesinden uyarladığı, 42. Berlin Film Festivali, 5. Vide-

o-Fest, Büyük Ödül Adayı (1992) "Hişt Hişt" belgeseli de yazıya ve kartlara misafir olup, dilimizden tutup, bizi yeni kapılardan geçirsin.

Bu kartlar, birbirlerinin ve zamanın anahtarlarını kaybetmiş olanlara bir "Hişt" nidâsıdır. Her yıl başı, kart göstererek "Hişt, Hişt" demenin ya da "Hişt, Hişt" diyerek kart göstermenin etik, estetik poetik ve politik nidâsı.

Bu anlamlı yolculuk bana, Postacı filminde, yeryüzü şairi Pablo Neruda'nın "Benim şiirimle kızı baştan çıkarmışsın" sorusuna postacı Mario'nun, "Senin yazdığın şiirle kızı baştan çıkardığım doğru. Ama o şiir sana ait değil. İhtiyacı olana aittir" şeklindeki ünlü diyalogu da anımsattı. Yönsüz bir kırlangıç gibi dolaşıp birinin ellerine konan kartlar, yeni sahibinin kapsam alanındadır artık. Böylece, kartın yeni sahibiyile kart arasında, bazen cümlelerin bazen görselin bazen de her ikisinin izini süren yeni bir anlam yolculuğu başlamıştır. Walter Benjamin'den ödünç alıp söylersek, bu karşılaşma ânının veya sürecinin "ilk bakışta aşk" veya "son bakışta aşk" olması, bazen bir gülümsemeyle takdir edilip bir kenara konulması eylemin muhtevasını azaltmadığı gibi "tarihte firenin payı" olarak yadırganmamalı.

Sözün burasında başka bir yola/yöne sapıp yeni bir anlam yolculuğuna çıkalım: Verili dün-

ya, "anlam krizi", "temassızlık krizi" ve "bellek krizi"ne bağlı olarak "hatırlama ve unutmama krizi" üzerinden de okunup anlamlandırılabilir. Hal böyle olunca, 40 yıldır dağıtılan bu kartlar, "protokol" veya "popüler" bir ritüel hevesinin ötesinde, dünyalılardan verili hâline bir "itiraz" olduğu kadar, bir "öneri" olarak da okunmalıdır. Hızın, siyah-beyaz bir resim olarak maddeyi ve manayı teslim aldığı, seyretmenin dünyalıları pasifleştirip yabancılaştırdığı bir dünyada, "elden kişiye teslim" yoluyla, göz, söz ve yürek teması ise tanışmanın ve yeniden tanışmanın kapısını aralamak "iyileştirici bir temas", "iyileştirici bir hatırlama" ve "hatırlatmadır." Tasarlanarak "unutturulan", nesnel ve öznel nedenlerle "unutulan" bir kültürü hatırlatıyor Korkut. Demek istiyor ki, parmaklarınıza kartları bağlayın ki birbirinizi ve kendinizi unutmayın.

Zamansal, anlamsal ve işlevsel farklarını bilerek söylersem, bu heves bana, her harf için ayrı nefes alıp ayrı nefes veren hattatları da anımsatıyor. Hâl böyle olunca, her kart için ayrı nefes alıp ayrı nefes veren ve bunları cümleye döken bir heveskârdan söz ediyoruz demektir. Hattatlara yolumuzu düşürmüştük, zaman hatırlatıcısı "muvakkitlere" uğrayıp "yerden selâmlamazsak" olmaz. İnsanlara "kart gösteren" modern bir "zaman hatırlatıcısı"dır Korkut.

Sözün burasında, bir zamanlar elinde "bond çantası" ile "karşı yaka" anlamına gelen Pe-ra'da volta atan "şiir tamircisi"ni hatırlamamı yadırgamayın. Aklında Cemal Süreya'nın, "Aşklar da bakım istiyor, öğrenemedin gitti" dizesi olan "muvakkit" Korkut için, "hafızayı" ve "zamanı" tamir etmek gerektiğinin altını çizip üstünü âşık bırakan bir romantik demek abartı olmaz.

Dahası ve sonrası var bu hikâyenin

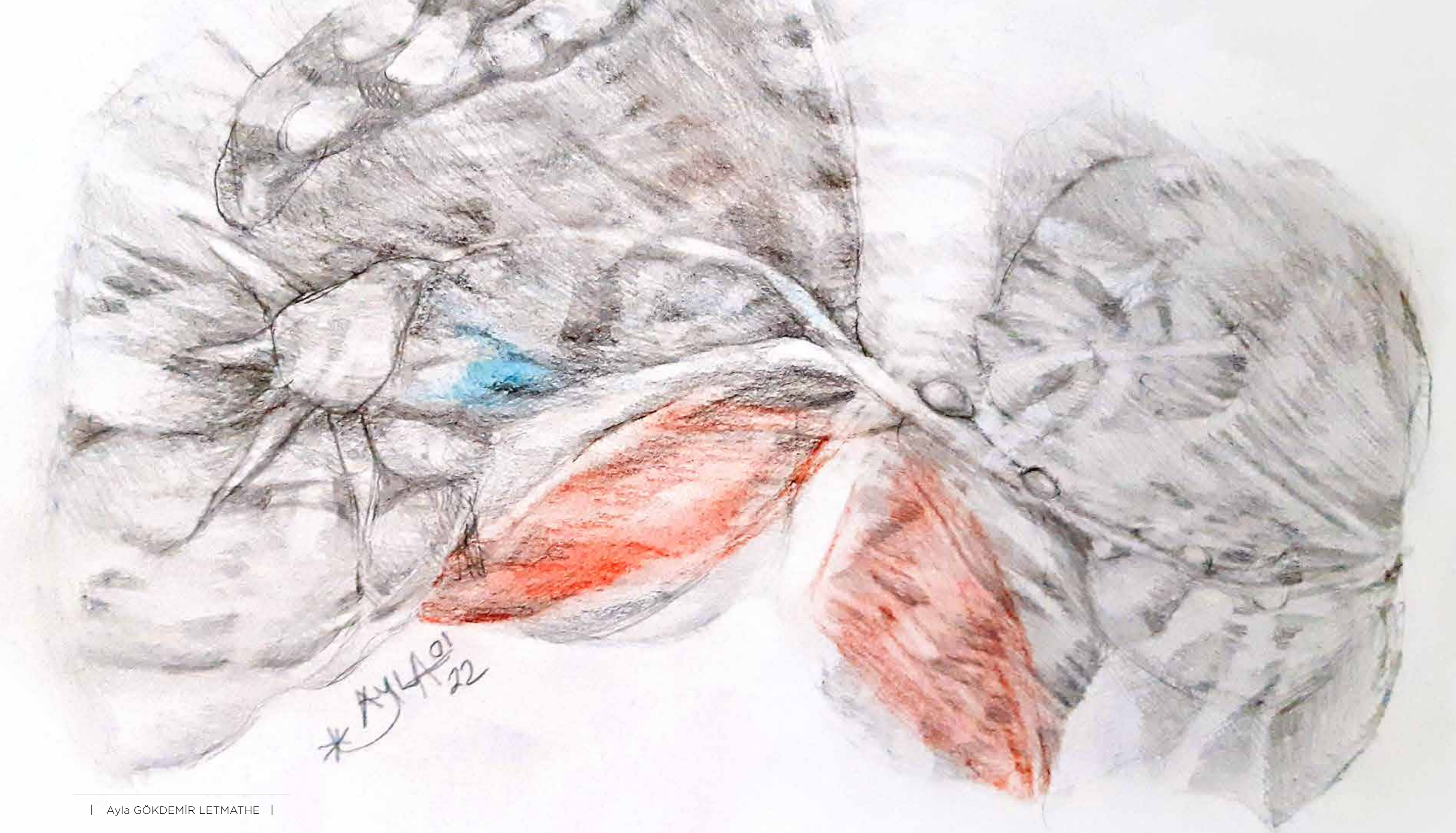
Sözcüklerin toplantısı iyidir. Gün görmüş sözcükler toplanır da, yıl görmüş kartlar toplanmaz mı? Korkut, 21 Aralık 2021 **Schneider-tempel Sanat Merkezi'nde "40. Yıl 'Yaşama Posta' Sergisi"yle kartları toplantıya çağırıp insanlarla buluşturarak** yeni bir işe-düşe imza atar. Böylece hem kartlar birbirleriyle hem de izleyenler birbirleriyle tanışmanın keyfini ve keşfini yaşar.

Zaman dediğin geçer gider, uçar gider...

Zaman dediğin döner gelir ve konar...

Kartların bir kitap/albumde toplanıp yeni bir biçimde görücüye çıkıp kıymetlenme zamanı gelmiş ve kartlar yeni bir yolculuğa çıkmıştır artık...

Kartlar ermiş muradına.

Neboş (Nebahat Akın)

Kartlara bakarken

Yeni yıl kartlarında Korkut, kendi hikâyesini anlatmış sanki. Ele avuca sığmaz, yerinde duramayan yaramaz, bir o kadar da saygılı çocukluğu canlandı gözümde.

Şöyle bir bakıyorum da, birbiri ardına gelen hemen her kartta uzun yıllar sürmüş hercai romantik bir aşk var. Zamanla kişiliği oturmuş okuduklarıyla, dinledikleriyle, yaşantısıyla birleşen gene de daldan dala konan bir çizgi izlemiş. Biricik oğlu Canay Akın'a

tutkusu aşikâr. İstekleri bütünüyle gözler önüne serilmiş. Anneanne, babaanneye yakın olmasını isteyerek dört mevsimli dönerli (takvim) kartında çabuk büyüsün düşünce-sini belirtmiş sanki.

Baktığım bütün kartlar bir şeyler fısıldar gibi geliyor bana. A'dan Z'ye, yani 1983'ten 2023'e, bütün kartların içinde saklı bir hikâye var.

Bildiğiniz gibi hiç postayla yollamıyor bu kartları Korkut, sadece ve hep elden dağıtı-

yor. Bir anlamda yüz yüze iletişimin sıcaklığını anlatıyor, günün anlam ve önemine ek olarak. Eski yılların kartları, o yıl içinde farklı anlam yüklenmişken, şimdi farklı anlamlar taşıyabiliyor. Ama dikkat ettiniz mi, barış ve sevgi ağırlıklı işlenmiş. Galiba toplum olarak en çok ihtiyaç duyduğumuz da bir arada barış içinde ve huzurla yaşamak...

İnce ince sessizce

Bana en ilginç gelen "Türküler söylüyorum gökyüzüne ince ince sessizce" yazılı kart. 1989 tarihli bu kartı her gördüğümde hüzn-lenirim, Nâzım Hikmet'in "Dört Güvercin" şiiri gelir aklıma. Güneşe ve özgürlüğe susamış olan Nâzım Hikmet, güvercinlere bakarak, "Onların kanatları var, güneşi ayaklarında taşıyıp uçabilirler, durduramaz onları demir ve duvar..." diyor. Bu kartta da bir karşı duruş, bir meydan okuma var bana göre. İnsanlar, yüreklerinde taşıdıkları özgürlükleriyle sanki kanat çırpıp aşacaklar o dikenli teli. Korkut'un bu kartı, o yılların siyasal ortamının da göstergesi bence.

Roboski'de bombalanarak katledilen 34 köylünün seslenişi gibi şimdi bu sessiz türkü! Benim kartla harmanladığım hikâyeden yola çıkarak gördüğüm tel örgülerde;

Gezi'yi, 8 Mart Kadın eylemlerini, Boğaziçi Üniversitesi direnişini de selamlıyorum sanki. Barışın anlamı katmerleniyor düşüncele-rimde ve ben de türküler söylüyorum gök-yüzüne, ince ince...

Korkut'un hikâyesi iki

Anasıydım çocuklarımın, çocukları oldum çocuklarımın. Ellerinden tuttum yürüttüm, ellerinden tutup yürüyorum.

Geçen acı tatlı, yalan yanlış, bilinçli bilinçsiz günler artık geride kaldı. Çocuklarım büyüdüler meyvelerini kucakladım, kokladım. Sevginin, sevmenin tadını bu filizlerden almam benim için büyük mutluluk...

Çocuklarımın biriktirip çoğalttıkları takdire değer yaşam biçimleri yanında hobilerinin kendi emekleri sonucunda şekillenmesi ve ortaya bir şeyler çıkarmalarından mutluluğuyla birlikte gurur da duyuyorum.

Yıllardır hazırlayıp elden dağıttığı yeni yıl kartlarının salon penceresindeki kornijin tah-tasına düzenli bir şekilde yapıştırarak ilk sergisini açmak istedim, ama tavan yüksek,

kartlar küçük olduğu için görünmez, kartlar anlamını yitirir diye vazgeçtim.

Ben, oğlum Korkut'un, kartların oluşumunu da içeren bir kitap oluşturur diye düşünürken farkına varmadan tam 41 yıl (kırk bir kere maşallah!) geçmiş. İşin güzel tarafı da bu. Bıkmadan, usanmadan, aksatmadan 41 yıl, dile kolay! Olayları güncelle harmanlayıp bir kartla yansıtmak, elden dağıtmak kolay olmasa gerek. Alkışlıyorum.

Çocuklarımı, bir çocuğum gözüyle bir de dışarıdan biri gözüyle bakar incelerim, eleştiririm. Korkut'um, "Annemin öğretmenliği tuttu" der çoğu zaman. Okulda kompozisyon derslerinde ağlayan ben, şimdi yazılar yazabiliyorsam bana güç veren, yazmama fırsat tanıyan kızım Petek, editörüm Korkut sayesinde. Onlara teşekkür ediyorum.

Pandemiye rağmen Schneider Tempel Sanat Merkezi'nde açmış olduğu sergiyi gezerken eşi dostu arkadaşlarını görmem, onlarla tanışıp konuşmam ve birlikte bayram coşkusuyla açılan bu sergiyle göğsüm kabardı, mutluluğum zirve yaptı.

Güzel oğlum, emeğini selamlıyorum.

(2009)

— Selam Murat, geçen gece birden aklıma güzel bir fikir geldi. Hemen kalkıp not aldım, sabahın dördünde de aramadım uyuyorsundur diye. Bu kadar da düşünüyorum seni. Dinle bak: Kızlaşmış gökyüzünde bir grup beyaz güvercin uçarak BARIŞ sözcüğünü meydana getiriyorlar. Ş harfinin kancası olan güvercinin göz bebeğindeki parlamada Canay'ın yüzünün yansımaları görüyoruz. B harfinin boşluklarının altta olanından ben kafamı uzatıyorum...
— Uzatmasan...
— Sadece görünebilirim de, uzatabiliriz de, sen bilirsin. Üstteki boşluktan da elimi çıkarıp zafer işareti yapıyorum. Nasıl?

Murat Celep

— Bu olacak bir şey değil Korkut.
— Niye ki fotosop'ta yaparsın sen.
— ...

(Birkaç yıl sonra)

— Selam Murat nasılsın?
— Aloo... Aloooo... Korkut sesin hiç duyulmuyor. Şu an yoldayım, bir tünele giriyorum. Ben seni daha sonra arayayım.
— Yemezler Murat! Bu numarayı geçen yıl yapmıştın.
— Yapma yahu!
— Mayıs ayına geldik, yetişmeyecek diye geceleri gözümü uyku girmiyor. Konu da bulamadım. Üstelik bu yıl sen yapacaksın. Zaten

benim bulduğum fikirleri beğenmiyorsun.

— Korkut, ben neden yapayım? Bu senin projen. Ben beğensem ne olur, beğenmesem ne olur? Beni karıştırma. Sana destek olmak için uygulama yapıyorum, o kadar.
— Söz, hiç müdahale etmeyeceğim.

(Otuz yıl önce)

— Selam Murat nasılsın?
— Ben Korkut, hatırladın mı beni?
— Korkuuuu... Korkuu... Aaa hatırlamaz mıyım, nasılsın?
— Daima iyi!.. Bir konuda yardımına ihtiyacım var.
— Tabii ki, seve seve.
— Sizin orda agridisör var değil mi?
— Var.
— Yeni yıl kartı yapıyorum da, sana kartın tire filmini versem, üzerine iki dizelik metin eklenmesi gerekiyor, montajlayabilir misin? Bir de imzamı yerleştirip sonra da agridisörde pozlandırırsak şahane olur.
— Bir ara getir hâllerim. Geleceğinde ara, sana adresi vereyim.
— Aslında geldim ben Murat. Bu iş biraz acil, o yüzden acele ediyorum. Danışmadayım, aşağı inebilir misin?

(2021)

— Selam Murat. Yılbaşı yaklaşıyor biliyorsun, ne yapacağız?
— Yılbaşı yaklaşıyor mu? Korkut, bence yılbaşı uzaklaşıyor henüz, Mart ayındayız daha.
— Biliyorum, hep son dakikaya bırakıyoruz. Şimdi çalışmaya başlarsak anca yetişir.
— ...

gelen gün; elin, yüreğin, coşkun olsun...

Korkut Akın 1964

Korkut Akın'ın yeni yıl kartları ve yeni yıl kartlarının kısa tarihi

Yılbaşı kutlamalarının MÖ 2000'li yıllara uzandığını görüyoruz araştırmalarda. Dünyanın birçok kadim uygarlıklarında yeni bir yılın heyecan uyandırdığı ve kendilerine özgü kutlama yöntemleri oluşturdukları biliniyor. Yeni yıl ve yılbaşı kutlamaları geleceğe yönelik umutların yeşerdiği, yükseldiği bir paylaşım günü olageldi hep. İyi dilekler, umutlar farklı kültürlerde farklı topluluklarda farklı biçim-

Mesut Kara

lerde sunuldu. Örneğin Roma İmparatorluğu'nda altın varak kaplı, oymalı kutular içine yerleştirilmiş defne ve zeytin dalları içinde iletiliyordu bu dilekler. Yeni yılın tertemiz bir sayfa açması için beklentiler, gelecek güzel günler için beslenen, dilenen umutlar kimi zaman Papirüs yapraklarıyla, kimi zaman da deri parçalarıyla, toprak tabletlerle iletildi.

İnsanların birbirlerine yılbaşı kutlaması gönderme isteğine 1400'lü yılların Almanya'sında

görüldüğü yazılır tarihlerde. 18 ve 19. yüzyıllarda Avrupa'da bakır klişe ile basılan gravürler yeni yıl kutlamaları sırasında ticarethane sahiplerince müşterilerine dağıtılmış. Kutlama kartlarının dünyanın her yerinde popüler olması ve uzaktakilere kolayca gönderilebilmesi pulun icadından sonra yaygınlaşmış, 1840 yılında, İngiltere'de Sir Rowland Hill tarafından tasarlanan ve devlet eliyle basılan posta pulunun kullanımını ile sistematik bir hale gelmiş ve herkes tarafından kolayca satın alınabilen bir hizmet olmuş.

Hemen sonrasında da 1843 yılında, dizaynı John Callcott tarafından yapılan, Sir Henry Cole tarafından da 1000 adet bastırılan tasarımlar, bugün anladığımız anlamda ilk Noel ve yılbaşı kutlama kartları olmuş. 1856 yılında Amerika'da Alman asıllı Louis Prang, taşbaskı yöntemi ile hazırladığı ve yıllar içinde renkli olarak geliştirdiği kutlama kartlarıyla Amerika, İngiltere ve Avrupa ülkelerinde insanlar arası iletişimin, bağın kurulmasını sağlamış. Popüler olan Prang'ın kutlama kartları 1890'lardan sonra, yeni bir işkolunun oluşmasının yolunu da açmıştır.

...

Yakın zamanlara kadar bizde de bayramlar ve yılbaşı öncesi postane yakınlarında, meydanlarda kartpostal tezgâhları kurulur, birçok insan bu işten ekmeğini kazanırdı.

Korkut Akın'ın yeni yıl kartları

Korkut Akın postacıların artık fatura, mahkeme tebligatı, icra duyurusu benzeri evrak getirdiği, psikopati çağının, evine, odasına kapanan insanının gönderilerini cep telefonu ve internet yoluyla yaptığı, yeni yıl/yılbaşı kartı göndermenin yok denecek kadar azaldığı günümüzde 1983 yılından bu yana, 41 yıldır kendi yaptığı "el yapımı" yeni yıl kartları üretmeyi, sevdiklerine, dostlarına bu kartları iletmeyi sürdürüyor.

Tasarladığı kartlarda kullandığı görselleri, metinleri özenle seçerek, sıkça kullandığı kendi deyişleriyle "umudu üzmemeyi", umudu çoğaltma ve örgütlenme dileğini iletiyor yeni yıl kartlarıyla.

Her yeni yıl başlangıcı yeni umutlar, yeni beklentiler, açılacak yeni temiz sayfalar demekse, Korkut Akın da bizlere iletmiş eşsiz ve birbirinden değerli kartlarıyla bize bunları anımsatıyor yeni yılımızı kutlarken.

Yalnızca bunları mı? Fazlası da var. Umudu dürtmemizi isterken bir yandan da yitirdiğimiz değerleri; sevgiyi, dostluğu, dayanışmayı, paylaşmayı anımsatıyor, öneriyor, öğütüyor iletmiş mesajlarla.

Ben ilk kez ne zaman, hangi yıl tanıştım Korkut Akın'ın kartlarıyla tam anımsamasam da 90'ların ortası ya da 2000'lerin başı olabilir. Bazı dönüm noktası olan önemli tarihler vardır onar yıllık dilimlerin başlangıçları, yüz yıl başlangıçları, bin yıl başlangıçları gibi ya da önemli toplumsal dönüşümler, savaşlar vb. gibi.

2000 yılı ve kartının önemi

2000 yılı da yeni bir bin yılın, milenyum başlangıcı olarak büyük umutlarla, beklentilerle karşılandı. Bütün ülkede aylar öncesinden başlamıştı karşılama hazırlıkları. Gelen yeni bir bin yılın başlangıcıydı, milenyumdu. Abartılı beklentilerle milenyum üzerine çokça yazıldı, çizildi.

Umut güzeldi, umut olmasa hayat olmazdı. Beklenen gelenin geçmişi aratmayacağı bir

sihirli değnekti. Geçmiş yüz yıllar, bin yıllar acılarıyla, salgın hastalıklarla, savaşlarla büyük felaketler, afetler ve yıkımlarla geçmişti. Yaşanan bunca yıllık süreçte insanoğlu tekrar tekrar “yaratılmış”, biçimlendirilmiş, yönlendirilmişti. Her “Yeni Dünya Düzeni” kendine uygun yeni insanı yarattı.

Bizde de geçmiş yüz yılda Cumhuriyet tarihinin en hızlı ve yoğun insan kirlenmesi yaşandı. Özellikle 80’li yılların başından bu yana 12 Eylül etkili yıllarda, yenedünya düzeninin toplum mühendisliği çabaları, yeni bir kültür, yeni bir insan modeli yarattı. Hırslı, bencil, çıkarıcı bu insan modeli hedefine ulaşabilmek için her türlü yolu mubah saymakta, sistemin kendisine dayattığı yeni görevleri fütursuzca uygulayabilmekteydi.

1980’ler yalnızca bizde değil tüm dünyada -geri dönüşümsüz- köklü toplumsal değişimlerin yaşandığı, hayatın kirletildiği yıllardı. Darbeli yıllarda silah zoruyla geçildi “yük-selen değerler” sunumlu “cilalı imaj devri”ne. Geçmişin tüm değerleri, erdemleri küçüm-

sendi, itibarsızlaştırıldı. Bireycilik, bencillik, yükselme hırsı ve tabii ki lüks tüketim kıs-kırtıldı, özendirildi, kutsandı. “Cilalı imaj devri”nden ‘psikopati çağı’na geçişin yollarına altın varaklı taşlar döşendi.

Psikolojik savaş masalarında yazılan bireysel yükseliş hikâyeleri, “kitlesel imha aracı”na dönüştürülen medya üzerinden pazarlandı. Omurgasızlaştırılan birey için artık her yol mubahtı. Tüketim toplumunun araçları da bu dönüşüme hizmet etmekteydi. Kredilerle, banka kartlarıyla, medyanın, özellikle de televizyonun “beyin yıkama” programlarıyla kuşatılan, sıkıştırılan birey için kaybedecek bir şey kalmamıştı. Bunlara bir de sistemin bilinçli olarak dayattığı “derin cehalet” eklendiğinde, istenilen toplum mühendisliği başarıyla tamamlanmış olmaktadır. Dostluk, dayanışma, sevgi duyguları yok edilmişti. Sonrasında düş ve gerçek, kurgu ve gerçek, hayat ve şov birbirine karıştı.

Çok uzak değil, yakın bir zaman önceydi; hepimizin gözü önünde yaşandı her şey. Birlikte

...

izledik, izlendik, gördük. Özal’dan Erdoğan’a neoliberal iktidarların yarattığı yıkım günlerinde insanların, hayatların kâğıt mendil gibi kullanılıp atıldığını gördük. Bugün kimsenin umurunda olmayan, adları hatırlanmayan, bugün ne yaptıkları ne yaşadıkları (yaşayıp yaşamadıkları) merak da edilmeyen insanları tanıdık medya üzerinden.

Böyle bir ortamda girdik yeni yüzyıla, bin yıla, 2000’e. Artık milenyum çağındaydık ama ne yazık ki gelen gideni arattı bir kez daha.

Salgınlar, savaşlar, emperyalist işgaller, doğal afetler 2000’lerde de sürüyor. Sınıflar, kapitalist-emperyalist sistemler olduğu sürece de sürece ne yazık ki...

Şiirleriyle hep umdu çoğaltan, gelecekte güzel günler göreceğimizi söyleyen Nâzım Hikmet usta 1946 tarihli “Beş Satırla” şiirinde “Anlamak, sevgilim, o, bir müthiş bahtiyarlık, anlamak gideni ve gelmekte olanı” dizeleriyle seslenmişti.

Korkut Akın’ın 2000 yılı yılbaşı kartında gösterdiği gibi ve Richard Bach’ın “sadece yemek peşinde koşmayan, birbirleriyle kavga etmeyen” sıra dışı martısı Jonathan Livingston gibi gökyüzünde özgürce uçmak bizim ellerimizde; karanlıkta bile.

2000 kartında gösterildiği gibi özgürlük, barış, sevgi, dostluk ve dayanışma gibi değerleri yeniden keşfetmek, çoğaltmak ve örgütlemek bizlerin elinde, avuçlarımızda...

Biz de umudumuzu yitirmeden, her yeni yıl başlangıcında Korkut Akın’ın üretilen bize ulaştırdığı yeni yıl kartlarıyla “gideni ve gelmekte olanı” anlamaya çalışarak, umudu üzmeden, umudu çoğaltıp örgütleyerek “merhaba” demeyi sürdüreceğiz.

Çünkü daha,

*“Güzel günler göreceğiz çocuklar,
Motorları maviliklere süreceğiz.
Çocuklar inanın, inanın çocuklar,
Güzel günler göreceğiz güneşli günler.”*

Kentsel dönüşüm adı altında, Kadıköy'ün dört, beş katlı apartmanları yıkılırken anıların dışında büyük, çok büyük bir kültür hazinemizi de kaybettik

Posta kutuları!..

Apartman enkazları arasında kuş yuvası şek-

Sunay Akın

linde posta kutusu da gördüm, bal peteği şeklinde yapılanını da.

Posta kutuları arasında birkaçını korumak, bir kent müzesinde sergilemek hiçbirimizin aklına gelmedi.

Oysa hissi senetlerine değer veren bir toplumda hisse senetleri yükselir.

Nasıl da heyecanla açardık posta kutularını; kokulu aşk mektupları, "Görölmüştür" damgalı asker ya da mahpus mektupları, abonesi olduğumuz dergiler, gurbetten gönderilen işçi mektupları, korkuyla açılan faturalar, üniversite sınav sonuçları, kartpostallar...

En çok da kartpostallar güldürürdü yüzümü-zü, bayramlarda, yılbaşında...

Ve atılmazdı o kartpostallar; duvara asılı ayna ya da fotoğraf çerçevesinin bir köşesine sıkıştırılır, salondaki büfede misafirleri bekleyen çay takımının arasında sergilenir, sehpanın üstündeki fotoğraf albümünün içine konulur, çekyatın rafındaki kitaplardan birine ayrıç olur ama atılmazdı. Korunurdu kartpostal, mutlaka korunurdu.

Toplumun korumacılık duyarlığını besleyen büyük, çok büyük bir ırmaktı kartpostallar...

Artık yoklar!

Kartpostallar teker teker uzaklaştıkça hayatımızdan denizlerimiz, ırmaklarımız kirlendi, topraklarımız zehirlendi, kadınlarımız ve çocuklarımız şiddetin en kötüsüyle karşı karşıya kaldı, kentlerimiz beton ve asfalta mahkûm oldu, adaleti kaybettik, demokrasiye sırt çevirdik, barış uzak bir hayale dönüştü...

Çünkü köşe başında yolumuza notalar döken sokak çalgıcısının kemanındaki teller koptu, en sevdiğimiz kar küresi yere düştü kırıldı, annemizle çektirdiğimiz en sevdiğimiz fotoğraf soldu, bir 23 Nisan bayramı giydiğimiz elbisemizin üstünde ütü unutuldu, ilkokul öğretmenimizin sayfalarına "Aferin" yazdığı defterimiz gazetelerle birlikte hurdacıya verildi...

Kartpostallar artık yok, hayatın şiiirini yitirdik!

"Korkut Akın" arkadaşım, belirlediği tema çerçevesinde, çektiği fotoğrafları kartpostal olarak her yılbaşı sevdiğilerine elden dağıtmaya devam ediyor ama!..

Kartpostallar arasında simli olanlarını çok severdim. Onlara dokunduktan sonra, elimimde kalan sim tanelerinin parlıltısı avuç avuç altına bedeldi.

Teşekkür ederim Korkut Akın. Her yılbaşı hazırladığın bir kartpostala dokununca, o simler yeniden parıldıyor, parmaklarımın ucunda.

Zahit Büyükişliyen

Profesörlük kadrosu için YÖK'ün mecbur tuttuğu merkezi dil sınavını geçmem gerekiyordu. Kendime güvenim vardı ama uzun yıllar olmuştu, Almanya'dan döneli. Üstelik bir de sınav stresi vardı. Kasım ayında yapılacak sınava başvurmuşum ve Almanya dil gramerine çalışıyordum.

Bir gün, aniden aklıma geldi; Eylül-Ekim ayında Almanya'daki Goethe Enstitüsü'nde iki aylık bir kursa katılsam, bilgilerimi tazelesem...

Korkut'un kartlarına

1980'li yılların sonuna yaklaşıyorduk.

O zamanki adıyla Çekoslovakya'da çözümler, Demirperde karşıtı hareketler yeni yeni başlıyordu. Batıya kaçmalar yoğunlaşmıştı. Henüz Berlin duvarı yıkılmamıştı.

Ben, Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü Başkanı'ydım ve doçenttim.

Alman Kültür Merkezi Genel Koordinatörü Frau Pak yakın arkadaşımdaydı ve onlarla beraber sanat etkinlikleri yapıyor, paneller, sergiler açıyorduk. Utana sıkıla randevu alıp görüştüm. Derdimi açtım. Çok güzel karşıladı. "Tabii ki, orada Goethe Enstitüsü'nde bir de sergi organize ederiz. Çalışmalarınızı dosyada götürürsünüz, bir özgünbaskı etkinliği yaparız" dedi.

Ben bir hafta sonra Bonn'a bir uçak bulmuşum ve Bonn'dan trenle Stuttgart yakınlarındaki Schabisch-Hall Goethe Enstitüsü'ne gidiyordum. Kursun başladığı akşam ulaştım enstitüye, kursların basamakları sınavı o gün yapılmıştı.

Bense 5,5 yıl Almanya'da yaşamış, o topluma ve dile hâkim olan bir insanın güveniyle çok rahattım. Kalacağım yurda gönderdiler beni. "Sabah saat 9.00'da burada olun, size bir test uygulayacağız ve mülakat yapacağız; seviye tespitinizin yapılması lazım."

Yurtta bana tek kişilik bir oda verdiler. Ortak mutfak, TV, duş vs. mevcuttu. Dinlenme ve TV odasında koltuklar, satranç vb. oyunlar vardı.

Zaten bütün gün yolculuk yapmış ve yorgundum. Değişik uluslardan kızılı erkekli gruplar kendi aralarında kendi dilleri ile konuşuyorlardı.

Ve Türkler

Bağıra çağıra konuşuyorlardı. İstanbul'dan gelen lise mezunu bir zengin çocuğu, Van'dan gelen iki asistanla gürültülü bir şekilde şakalaşıyorlar. Diğerleri de kaş göz yapıp biraz da dalga geçer gibi bakıyorlardı.

Giysilerim ve fiziki durumuma bakıp benim hangi milletten olduğumu tartıştılar. Bir tanesi, "Lan oğlum, Türk olsa bize yanaşırdı? Belli ki İspanyol ya da Güney Amerikalı" dedi. O an, kimliğimi saklayıp onlarla konuşmamaya karar verdim. Zira konuşsam kaybim olurdu. Buraya deliler gibi çalışmaya, her şeyi hatırlamaya gelmiştim. Türkçe muhabbet bana zarar verirdi.

Daha sonra, pek de iri olmayan havalı, omuzunda bez çanta bir genç adam girdi salona. Türklerin yanından geçti, Kanadalı bir grubun yanına gidip güzel bir İngilizce ile konuşmaya başladı. Çok kendine güvenen bir edası vardı.

Arkamdaki Türkler, hemen homur homur dedikoduya başladılar: "Adam kendini beğenmiş, Türklerle konuşmuyor, hep İngilizce konuşuyor."

Şaşırdım. Bu saçı seyrek olan aydınlık yüzlü vatandaş bunlarla neden konuşsun ki!

Erkenden odama çekildim, güzel bir uyumuşum.

Goethe Enstitüsü'ne gidenler bilir, kahvaltı okulda yapılır. Öğle ve akşam yemekleri için Enstitü bilet veya fiş verir, çevre restoranlarda yemek yensin diye.

Kahvaltı tepeşisiyle -adı Korkut'muş- benim bulunduğum masaya geldi. "Good morning" deyip masaya oturdu. Benden başka Türk yoktu masada, biz de tabii, "Guten morgen" deyip Almanca cevap verdik. Korkut vatan- daş, sanki sormuşuz gibi, film yönetmeni olduğunu, kamera kullandığını, daha sonra film çekmek için Amerika'da bir süre bulunduğunu anlattı. Biz de dinledik.

Ben 9.00'da Enstitü Müdürlüğü'ne gidip kendimi tanıttım. "Sizin bir kursa ihtiyacınız

yok ki, çok iyi Almanca konuşuyorsunuz” di-yen müdüre, sınava girmek istediğimi, gra-meri tekrar hatırlamak istediğimi söyledim. Sınava girdim, 90 dakikada tamamlanması istenilen 100 soruluk testi 45 dakikada bi-tirdim. Bir bayan öğretim görevlisiyle 10 da-kika kadar söyleştik, kâğıdıma şöyle bir göz attı, “Siz, Mittelstufe 3 düzeyindesiniz, daha üst bir basamak yok” dedi. Sevindim bu sı-navda başarılı olduğuma. Zira Almanya’da-ki ilk Goethe Enstitüsü’nde Mittelstufe 2’yi okumuştum, o zaman Mittel 3 yoktu. Tabii ki, akademide geçen dört yılda Almanca prati-ğim çok ilerlemişti. Üstelik master tezi yaz-mıştım, çok çeviri yapmıştım.

Dersler o gün başladı

Sınıf hocamız çok entelektüel bir adamdı. Sınıfımız da çok enteresan; Van 100. Yıl Üni-versitesi Germanistik Bölümü’nden 2 asistan dil pratiği yapmak üzere gelmişti. Aynı sınıf-taydık gramerleri iyiydi, doktora yapıyorlardı ama telaffuzları bir felaketti. İyi çocuklardı. Ne yazık ki, görgüsüz demeye içim el ver-miyor ama dünya görüşleri çok farklıydı. Namazında niyazında çocuklardı. Ağızlarına içki sürmüyor, domuz eti olabilir diye hiçbir

şey yemiyorlardı. Bütün yemeklerini o za-manlar yaygınlaşmaya başlamış olan (ka-pısında kocaman Türkçe “helal et” yazan, Almanlar tarafından da beğenilen Boğaziçi Dönercisi ya da İstanbul Döner) Türk döner restoranda çözümlüyorlardı.

Tabii ki, sınıfta adımdan Türk olduğum an-laşıldı. Çocuklar saygılıydı, doçent olduğum için bana hep saygı gösterdiler, hep “Ho-cam” diye hitap ettiler.

Hep o atmosferi ve kendimi anlattım değil mi?

Oysa bu yazıyı Korkut için yazıyorum. Ta-mam, şimdi geleceğim Korkut’la nasıl arka-daş olduk.

Bir sabah, Marcus (sınıf öğretmeni) bana, mü-dürün benimle görüşmek istediğini söyledi. Açacağım serginin ayrıntılarını görmüştük, acaba bir sorun mu oldu diye büroya çıktım.

“Bir sorun yok, Herr Zahit. Verdiğiniz baskılar çerçeveye yerleştiriliyor. Açılışı 1 Ekim’de ya-pacağız. Davetiyeler dağıtılır. Bir başka ricam olacak. Bir yurttaşınızın önemli bir sorunu var. Hiç Almanca bilmiyor, Grundstufe 1’de.

İngilizce konuştuğu için derdini öyle anlattı.” Merak ettim, nasıl bir sorundu acaba? “Kasık-larında kaşıntı varmış. Mantar olabilir. Sigorta-mız var, biliyorsunuz. Onu bir cilt doktoruna götürür müsünüz?” Tabii ki... Kim? “Şimdi onu da çağırtacağım.” Ve Korkut geldi.

Şaşkınlıkla, “Vay, abi, siz Türk müsünüz? Bil-miyordum, biz kahvaltıda sizinle İngilizce konuştuk.”

Ben, Türklerden kaçıyordum, Türkçe konu-şmamak için. Müdür bizi tanıştırdıktan sonra çıktık. Aynı yurttaki kalıyorduk, hiç konuşma-mıştık, öğle yemeğini beraber yedik. O gün çarşambaydı ve öğleden sonra ders yoktu. “Sorunun nedir? Sen kimsin?”

Heyecanlı genç anlattı. İdealleri vardı. Öz-demir Altan’ın, benim sevdiğim hocamın bir performansını çekmişti. Öğrenmeye açtı. Köprü üstüne yakın bir Bier-Haus’ta, eylül gü-neşinin sırtımızı ısıttığı bir ortamda birbirimi-zi tanıdık, film, resim, sanat üzerine konuştuk. - Nedir bu kaşıntı? - Hocam, kasiğimdaki bir kaşıntıdan uyuya-mıyorum, dayanılır gibi değil... Her gün duş

yapıyorum, bitlendim mi acaba? İşkence gibi, geçmiyor.

- Yavrurum, mantardır. Şimdi eczaneden bir solüsyon-pomad alırsın, bir gün sonra biter” dedim ve eczanenin yolunu tuttuk.

Sabah, ilk işim onun kapısını çaldım: “Nasıl? Tamam, değil mi?”

- Yok, hocam, daha beter...

O gün okula gitmedik. Gazeteden bir cilt doktoru adresi buldum. Randevu bile alma-dan muayenehaneye girdik. Anlattım dokto-ra. Korkut soyundu. Doktor baktı. Sonra teş-hisi hemen koydu.

- Arkadaşınızda “sıla” hastalığı var. Ben ver-diğim ilaçla bunu yatıştırırım, ancak kesin çö-züm değil. Eğer burada yaşarsa iki ay sonra tekrar bu sorunu yaşar. Benim verdiğim ilaç sadece baskılar ve ama kesin tedavi değil. Bunu Korkut’a çevirdiğimde ABD’deki günleri-ni hatırladı. Oraya gittiğinde de aynı sorun ol-muş. Ama Türkiye’ye dönünce tamamen geç-miş. Demek, “sıla hastalığı”! Şaka gibi.

Korkut çok bozuldu ve üzüldü. Çünkü o, tekrar Türkiye'ye dönmek istemiyordu. Amacı iltica etmektir. Beyin göçünün ilk başladığı günlerdi, Böyle yüreği özgür Türkiye, barış diye çarpan bu genç de gidecekti ha! Korkut'la görüşmelerimiz daha sıklaştı.

Ne yapabilirim? Korkut ne yapar? Sanata açtı ve çok susamıştı. Artık ders çalışma saatlerimin dışında onunla beraberdik. Stuttgart'taki Çağdaş Müze'yi beraber gezdik. Çağdaş sanat nedir anlattım. Yeni yetme bir öğrenci gibi dinliyor, dinliyor, dinliyordu.

Ben sınava yetişmek için kursun bitmesine 1-2 gün kala yurda döndüm.

Korkut, Enstitü'nün gezi programından Berlin gezisine katıldı, ona önerdiğim National Museum-Berlin'i gördü ve Berlin Duvarı'nın son günlerini...

Korkut, daha sonra, Ankara'ya geldi. Ben dil sınavını vermiş ve profesör olmuştum. Ankara'daki atelyemde 15 gün kaldı ve geçmiş günleri andık.

Aradan yıllar geçti...

Ben İstanbul'a geldim, gemileri yakarak, Yıldırım Ünlü'nün İstanbul'daki sanatçıları, Yeditepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'ne.

Korkut Akın'la, Ankara'da konuştuğumuz gibi bir gün yollarımız çakışacak.

Bir gün, bir sergi açılışında yollarımız çakıştı. Buluştuk. Ve bana kart verdi. Yılbaşı kartı.

- Yahu, Korkut, postayla neden yollamadın? Adresim var sende.

- Bu kartın özelliği bu, elden dağıtıyorum.

Aha, dedim. Bir ben-i âdem, posta sanatı yapıyor.

Tan Oral

Korkut Akın yeni yıl kartları sergisi için

“Güneş çevresindeki turun her tamamlanışında, bunun bir yeni yıl kartı ile kutlanması çok güzel.

Yıllar uzadıkça biriken kartların bir sergide sunulması ise izleyene yaşam ve güneş sevinci veriyor.”

Her Yıla Bir Kart

coşku, umut, heyecan ve aşk ile

Su, karanfil, yürek, deniz

Bir ülkenin toplumsal yakın ve yakıcı tarihiyle bir bireyin tarihinin özdeşleştiğini, başka izaha gerek duymaksızın hikâye eden dört sözcük.

Hangi toplumdur bu? Türkiye. Kimdir o birey? Sen, ben, Deniz, Mahir, İbrahim...

Ahmet Telli

Şair

Ağrı da, mücadeleyi de, ütopayı da simgeleştiren; simgeden imgeye dönüştüren sözcükler. 68 ve 78 bu sözcüklere yakıştırdı kendini. Yakışan yakınlıklar bütünü.

Korkut Akın bir kareye yüklüyor söyleyeceğini: Diyor ki: Unutmadık.

**“Yüreğini yüreklerimizin yanına at!
Akın var”**

“Güneşi içenlerin türküsü” Nâzım’ın şiirleri arasında beni en çok etkileyendir, yüz bin kez seslendirmişimdir.

“Akın Var” alır götürür taaa Güneş’e (kızıma)

Sebahattin Şensoy
Reklamcı

Bir de Akın Baba var. Abdullah Akın. Ne çok severim, saygıyla, özlemle anarım. Kızdıklarına “Eğitimsiz” diye seslendiği o gürül gürül sesi hâlâ kulaklarımda...

Akın Ana var. Nebahat Akın. Alabildiğine sevecen, alçak gönüllü, benim gözümde bir onur abidesi.

Ve Korkut, çocukluğumdan bu yaşlarıma akın eden. Hüznü, sevinci, umudu, neşeyi, dayanışmayı, direnmeyi, özveriyi ve o her yeri çınlatan kahkahayı sırtlayıp bu güne akın eden. Böylelikle Korkut’u Akın eden.

Bunca yıl yüreğimi, yüreğinin yanına özenle koyduğum.

Yeni yıl kartları bir Korkut geleneği olarak yaşamımızda yıllardır.

Her yıl çiçek olup açtılar, bu güne değün. Nice çiçeklere...

Bu kart 1984 yılı için hazırlandı. Ama “85’te de” diye bitiyor. Çiçek açsınlar dileğini, umudunu yüklenip 1984’ten 1985’e akın etti.

Tam da Korkut Akın gibi.

| Korkut AKIN - 1984 |

Umut

Zorlu bir süreç yaşıyoruz; toplumsal, ekonomik, siyasal ve ekolojik. Harıl harıl çabalıyoruz yaşamlarımızı sürdürmek ve güçlenmek için. Daha önce de böyle olmuştu, sanat öne çıkmıştı, darbelerin baskısından kurtulmak için. O yıl Birleşmiş Milletler'in "Gençlik Yılı" ve sloganını "Katılım Gelişme Barış" destek oldu duygularımıza.

Feyzi Tuna
Yönetmen

Korkut Akın, yeni başlamıştı kart dağıtmaya; bunu değerlendirdi, bir resimle (galiba tek resim bu, tümünün arasında). Nedenini sorduğumda, soyut bir resmin umudu daha bir çağırıldığını söylemişti.

O umudu hiç üzmedi. Bizim de üzmemiz için, hep yanımızda.

...

| Korkut AKIN - 1985 |

bin dokuz yüz seksen altı'da bir işim, arkadaşım ile paylaşsam da bir evim, beni umursamayan bir sevgilim vardı. memleketse aynı memleket: yoran, bıktıran, bezdiren bir umut törpüsü.

çantamda bir kitabın güven veren ağırlığıyla gökdelenlerin olmadığı bir şehri

nalan barbarosoğlu

Öykücü

adımlamanın muhteşem ferahlığından bihaber, rüzgârın taşıdığı kokuları içime çeke çeke caddeleri, sokakları arşınıyorum.

kuyruklu yıldız halley'i görünce gülümseyen dünya, aynı ay (şubat) olaf palme cinayetiyle neye uğradığını şaşırıyor

ama memleketimde faili meçhul cinayetler bir şey ifade etmiyor.

ben de uzun uzun bakıyorum iskelelerdeki martı seslerine, balık-ekmek sırasında bekleşenlere, vapura yetişirken savrulan çantalara, eteklere, pantolon paçalarına... ne çok ayakkabı, ne çok belirsizlik... tren istasyonları... gar lokantalarında buzlu rakı bardakları... ne çok avukat... hepsinin anlattığı gözaltı, işkence, hatta idam, hükümlü hikâyeleri... ve tabii hepsinin yakınları... yurt dışına çıkmayı becermişlerden gelen takma isimli mektuplar, gazetelerde mahlas kullanan yazarlar...

bu ortamda çiçek, sevgi, alkış açtı mı peki?... kim bilebilir... belki.

...

**bir yıl düşer karanlığa
üçyüzaltmışbeş çiçek açar
sevgi açar
alkış açar**

| Korkut AKIN - 1986 |

İstanbul'a geldiğim yıldır 1987. Uzaklaştığınız tanıdıklarınızla iletişim kurma yollarından biri hep kartpostal almak ve göndermek olmuştur. Şimdilerde unutulmaya yüz tutmuş bu alışkanlığı

Faruk Karaçay

Karikatürist, Oyuncu

Korkut Akın inatla ve ısrarla sürdürüyor. Yenilenen her yılda Korkut'un elden dağıttığı yeni yıl kartı ile hafızamızı tazeliyoruz ve sıcak tutuyoruz. Bu güzel alışkanlığımız devam ediyor.

| Korkut AKIN - 1987 |

"Güneş tadında bir merhaba 88'e de!"
Benim dünyamda bir ışık!

90'lardan beri yeni yıl sevgisini, temennisini bir karta yansıtip kendi eliyle bu kartları ulaştırdı Korkut, bana da dostlarına da. Yeni yıl kutlaması, temennisi, gelenekselliğe emekle sahip çıkmasını çok takdir ediyorum. Ama benim için

Muammer Başkan

Gazeteci, Grafiker

esas olan Korkut'un toplumsal gözlemciliği, her yeni yıl kartlara yansıyan o yılın önemli toplumsal gelişmesidir, bu aynı zamanda bir eleştiridir, dilektir, umuttur, çağrıdır topluma.

Ben, "Güneş tadında bir merhaba 88'e de!" kartını seçtim duygularımı aktarmak

için. 88 benim için özgürlüğü çağrıştırır, 12 Eylül zulmüyle yaşayıp Çanakkale Özel Tıp Cezaevi'nden tahliye olmuşum Ağustos'ta. Son yılım uzaktaki sevgilimle mektuplaşarak, kartlaşarak geçmişti. Mektupların, kartların değerini çok iyi bilirim, mektup ya da kart 2 gün gelmezse "komaya" girerdim, o günkü jargonla...

88 yılı sadece özgürlük mü? Tabii ki değil, umuttu aynı zamanda. 12 Eylül diktatörlüğü sönmeleniyor, toplumsal uyanış kıpırdıyordu.

Dedim ya, Korkut toplumsal gelişmenin gözlemcisi. Sadece gözlemci mi? Tabii ki eleştirel gözle de bakar. Hem herkesin tersini düşünür; çok sever, takdir ederim bu yönünü de. 20 yıldır aynı teknedeki ekmeği yiyoruz, bu değerli özellik bizim bağımız.

Fotoğrafın altındaki sözlere takılıyorum ilkin, ilk sözcük "Türküler"den sonrası mimarlık fakültesi koridorlarındaki ezberimde kalan dizelerle devam ediyor zihnimde:

*"Türküler paylaşıyorsa eğer
dağ rüzgârları paylaşıyorsa
sevinç de dahildir buna
ve o zaman bütün bir yaşam
paylaşılacak kadar güzeldir artık."*

M. Melih Güneş

Mimar, Yazar, Araştırmacı

Zihnimin attığı bu çelme hoşuma gidiyor. "İnce ince sessizce" gökyüzüne doğru türküler söylediklerini yazan kartpostal 1989 senesinde paylaşılmış. Benim Sovyetler Birliği'ne ilk gittiğim ve Nâzım Hikmet'in önce kabir başında sonrası evinde, yaşayıp göçtüğü diyarlardaki nefes almalarının başladığı yıl. O yıllar, gönlümüze dua olmuş şiirlerin, ezberlenmeksizin söylene söylene akılda kaldığı yıllarımız, henüz kartpostal gönderilip alınan, postadan gelecek mektup yolu gözlenen vakitler.

90'lı yıllarda doğan oğlum, henüz okul çağında bile değilken postadan artık mektup çıkmaz olunca "Fatura da olsa postadan bir şey gelmesi iyi" derken adeta resmetmişti değişimi. Belki de buna inat her gittiğim yeni yerden ille de zarfsız kartpostal gönderirim kendisine, hatta telgraf da çekerdim. 2003 yılında, Bering Boğazı'ndaki bir şehir olan Anadır'ın postanesinden kendisine telgraf çekmiştim de görevlilerin eli ayağı dolaşmıştı; üstelik de uluslararası telgraf nasıl çekiliyordu diye. 2009'da da Ural diyarında İjevsk'ten çekmeye kalkmıştım ve ne zorluk çıkmıştı hem bana hem görevlilere, galiba son telgrafım da o oldu. Postadan aldığım son kartpostal ise Adalet Ağaoğlu'dan gelen bir yılbaşı kutlamasıydı, ne sevinçti...

"Türküler"ın ardından baktığım fotoğrafta ise ne dikenli teller ne de dikenler batıyor aklımıza. Uzaktaki bulutların arasından göz kırpan ışıltı gibi, Korkut Akın'ın çağın ve teknolojinin dayatmalarına inat, hürmet uyandıran direnci ve tavrı her sene yine postacı yolu gözletiyor âdeta.

...

Türküler söylüyoruz gökyüzüne,
ince ince sessizce...

| Korkut AKIN - 1989 |

Sevgili Korkut,
Sahi seninle ne zaman tanışmıştık?! 40 yılı geçti mi? Beraber içtiğimiz ilk kahvenin hatırı doluyordur! İlk fırsatta buluşup "ikinci 40 yıl" kahvemizi içmeliyiz. Düşünüyorum da ne çok anılarımız birikmiş. Sıkıntılı günlerimde hep yanımdaydın, unutmam

Faruk Şüyün

Gazeteci, Yazar

mümkün değil, "Bak yarın yeni bir güneş doğacak, yeni güne uzatmalıyız ellerimizi, coşkuyla, sevinçle" derdin. Bana umut, güç aşıladın. Verdiğin bir yılbaşı kartında ağaçların arkasından doğan güneş vardı, hemen yanı başıma iliştiymiştim; bugün de onun arkasına yazıyorum.

Sevgili kardeşim, yıllar yılları kovaladı, yaşıyoruz. Senin sevdiğin söyleyişle "yaş alıyoruz". Zamana meydan okuduğunu, umudunu diri tuttuğunu, coşkunun ve heyecanının sürdüğünü yılbaşı kartlarında (bu kartta olduğu gibi) hep hissettim. Onlar benim için sadece "yılbaşı kartları" değil; senden, Seyhan'dan, Canay'dan birer haber. Bugün dönüp baktığımda, Türkiye'nin 40 yıllık tarihi...

Güzel kardeşim görüşmememizin dayanılmaz hüznü artık sevince dönüşsün, birlik ve barış dileklerimiz gerçeğe geleceği günler bir an önce gelsin.

Çok çok sevgilerimle...

yenigüne uzanıyor ellerimiz, coşkuyla sevgiyle...

Korkut Akın 1990

“Öyle bir dünya ki, barış doğsun”

Oysa 1991 barışın doğduğu değil, öldüğü bir yıl olmuştu benim kuşak Kürt çocukları için.

18 gençtik. Diyarbakır Anadolu Lisesi Edebiyat Sınıfı. Kimi zengin, kimi fakir, kimi yatılı 18 genç bir araya gelerek,

Nurcan Baysal

İnsan Hakları Savunucusu, Yazar

1991’de edebiyat sınıfını zorla açtirmıştık. O yıllarda Diyarbakır kaynıyor, her gün çatışma haberleri geliyordu. Gazetelerde bir iki cümle ile bu haberler geçiyordu. Üniversite sınavlarına hazırlık yoğunluğu ile geçen günlük yaşantımızın içinde bizler bu haberleri pek konuşmaya çalışıyorduk, bilmiyorum neden, belki de konuşmaya korkuyorduk.

Ta ki o yıla kadar. 91’de olaylar hiç sıçramaz denilen Diyarbakır’ın en “nezih” okulu Diyarbakır Anadolu Lisesi’ne de sıçramıştı. Biz son sınıftaydık, ünlü edebiyat sınıfında.

Kendimizi bir anda başka bir hayatın içinde bulmuştuk. Okulda olaysız bir günümüz geçmiyordu. Bir gün tarih kitapları bahçede toplanıp yakılıyor, bir gün yürüyüş düzenleniyordu. Aileler korkuyordu. Hafta sonları dershaneye gidemez olmuştuk. Ya kepenk kapatmalar oluyordu, ya da ders yapılamıyordu.

Edebiyat sınıfı okulda olayların başını çekiyordu. Şehitlik’teki okulumuzun hemen karşı binası olan OHAL Valiliği’nden gelen özel timler, sık sık sınıfımızı basıyordu. Polis aramaları bitmiyordu. Sınıftaki arkadaşların kimisi olayların direkt içindeydi, kimisi izlemekle yetiniyordu.

...

| Korkut AKIN - 1991 |

Ben izlemekle yetinenlerdendim.

Birkaç ay sonra haber sınıfımıza bomba gibi düşmüştü. Sınıfımızın en çalışkanlarından, en sessizlerinden biri olan, kıvrıkcık saçlı Mahmudumuz dağa gitmişti. Sadece bir ay sonra alacaktık Mahmut'un öldüğü haberini. Cenazesine gidemedik, yasını tutamadık, ardından ağlayamadık.

Mahmut ilkti sınıfımızda ama son olmayacaktı. Başka başka Mahmut'lar başka başka sınıflardan, başka başka okullardan da akın akın dağlara yönelecekti o yıl. Barış 1991'de Kürt çocuklara çok uzaktaydı.

Yıllar sonra Korkut Akin'in şahane kartlarına bakarken ben hep kaçırdığımız yılları düşündüm, Mahmut'u, kaybettiğimiz tüm çocukları, yaşanmayan hayatları, kaçırdığımız yılları, yılları, yılları...

1991 farklı bir yıl olabilirdi bizler için.

1992 çok farklı yaşanabilirdi bu ülke için.

1993'te yakılan köylerden yalınayak kaçan Kürt köylüler, bugün köylerinde mutlu olabiliyorlardı.

1994'te Çiller'in gelişiyle, öksüz ve yetim kalan arkadaşlarım, analı babalı mutlu bir çocukluk yaşayabiliyorlardı.

1995, faili meçhullerin güpegündüz işlendiği yıllar. Kaç bin hayat söndü?

1996, 97, 98, 99, 2000, 2022... barışı bekleyerek geçen onca yıl.

Önümdeki karta baktıkça aynı soru zihnimde dönüp duruyor:

1991'de barış doğsaydı eğer, farklı olacaktı bu yıllar, yeni nesiller eşit, özgür, demokrat bir Türkiye'nin içinde doğacaktı. 1991'de barış doğmadı.

Öyle çok öldük ki o yıl, 90 kuşağı dediler bize. Okul yıllığında boş atlanır o sayfalar, mezun olamamıştır bu kuşak.

Hâlâ barışın doğmasını bekler.

...

Hiçbir seçim tesadüf değildir!

Sevgili Korkut Akın'ın aşkla tasarladığı kırk bir yıllık güzelim yeni yıl kartlarının içinden "Bir selam getir kuşağzından" diye başlayan 92 senesine uzanı-verdi kalbim.

Necla Akdeniz

Yazar

Görselin muhteşemliğine vurduğum ağaç, heybetli bir ardıç çıkmasın mı?

Başlangıçta bitişik olan yerle gök arasını ayırmak maksadıyla kendiliğinden yeşeren o kadim ağaçlardan. Tepesinde uçuşan kuşağızlı da insanların, hayvan-

ların, bitkilerin ve görünür görünmez diğer canlıların dileklerini tılsımlı gagasıyla taşıyıp ardıç ağacının dallarına asan düşgüder ardıç kuşlarından biri değil miymiş?

Tam da 92 yılının başında, mavi kanatlı düşgüder bir kuşa fısıldamıştım dileğimi. Demek kabul edip o heybetli ardıç ağacına asmış ki, 9 ay 10 gün sonra bir oğul getirdim dünyaya. Vay canına dedim kendime. Tesadüfün böylesi dostlar başına.

Teşekkürler Korkut! 92 yılının o karlı kış gecesinde hayallerimi süsleyen müthiş kartpostalı tasarlayıp elden ele dolaştırdığın için.

...

| Korkut AKIN - 1992 |

Necati Güngör

Öykücü, Yazar

Emek ve toprak

Buğday başakları arasında, orak tutan el. Yaz gelmiş, başaklar olgunlaşmış. Güneş ve toprak bereketini sunmuş insan-anoğluna. İnsanın binlerce yıllık dost-

luğu toprakta can bulmuş. Emek ve ürün! Dünyanın, yaşamın gizemi toprakta ortaya çıkmış. İnsanı insan yapan değer; çalışmak, üretmek, yaşamı emek üstüne kurmak. Toprağın bağrından ek-mek çıkarmak...

| Korkut AKIN - 1993 |

Uyandıığımız güne sanki o gün doğmuş, o gün yeniden yaratılmış gibi başlasaydık... Neler olurdu? Şarkı liriğindeki dilek "Tanrım beni baştan yarat" diyor ya onun gibi. Michelangelo'nun resmettiği tanrının Âdem'i yaratması gibi, gelen güne o gün doğmuş gibi uyansaydık nasıl yaşamak isterdik?

Ayla Gökdemir Letmathe

Ressam

"Gelen günün elimiz, yüreğimiz, coşkumuz olması"nı, yaratıcılığımızın tüm potansiyellerini kendini ifade etmesine izin vererek yaşamak diye anlıyorum. Kendimize yeni bir dokunuşla, yeni baştan kendimizi yaratmak. Heyecan veriyor ve bu konuyla ilgili sınırlarımı da fark etmemi sağlıyor.

Bu fotoğraf, beni "farkındalıkla yaşamak" çalışmalarında da kullanılan bulut metaforuna taşıdı. Gökyüzünden sürekli gelip geçen bulutlar. Gök, kalın ve kap-kara bulutlarla kapansa da sınırsız gökyüzü ve güneş hep orada. Aklımızdan sürekli gelip geçen düşünceler de aynı bulutlar gibi. Bazen çok yoğun, bazen karanlık, bazen daha hafif..

Düşüncelerimiz gerçeklerimizi belirliyor. Hangi düşünceye odaklandığımız önemli bu nedenle. Odak noktamız bulutlar mı? Bulutların gökyüzünü ve Güneşi kapattığı mı? Bulutların geçici, gökyüzü ve Güneşin hep orda olduğu mu? Bakış açımız hayatı nasıl kucakladığımızı belirliyor.

Sevgiyle...

| Korkut AKIN - 1994 |

Her dalgasında kendini yeniden üreten denizin sesine kulak kesildiğinizde sizi sonsuz bir geçmişten gelip gizemlerle dolu yeni zamanlara taşıyan bir dinamizme tanıklık edersiniz. Geçmişle gelecek arasında süren bu uzun yolculuğun hazzını tanımlamak için sözcüklerin kifayetsiz kalacağına farkındasınızdır.

Bu uzun yolculukta an'ın geniz bir za-

Celal İnal

Şair, Danışman

mana yayıldığını fark ettiğinizde "varılacak yer değil, yolculuğun serüvenidir sizi çeken"...

Gözümüzü kapatıp geriye yaslanarak sözü Sarkis Seropyan'a bırakmalı:

"Hampartsum'da dağ taş, yayla vadi, her yer coşkulu gençlerle şenlenir, ışıldardı.

Kızlar kır çiçekleri, özellikle kardelen ve papatya derleyip birbirini süslerdi.

O gün akarsulara, derelere, cennetin ölümsüzlük nektarından damlalar karıştığına inanılır, bu nedenle gecenin bir yarısında insanlar bu sulara atlamaya gider, böylece çeşitli hastalıklardan ve rahatsızlıklardan arınacaklarına inanırlardı.

Genç kızlar ve erkekler, kutsal haçkarlara, 'tukh-manuk' adı verilen adak yerlerine ve ulu çınarların dallarına çiçekler ve giysi parçaları bırakır, bu adakların onları dertlerden arındırdığına, evlenecekleri kişileri seçmelerine yararı olacağına inanırlardı.

Hampartsum sabahı, güneş doğarken yedi kız, yedi avuç dolusu su doldurduları testilerine yedi çeşit çiçek ve yedi farklı yaprak bırakır, daha sonra evden eve dolaşır, kızlara ait yüksük, küpe, düğme gibi ufak tefek eşyaları atarlardı."

Yeni yıl kartlarını incelerken kendi geçmişinizi hatırlama ve o güzel dönemin duygusunu bir kez daha yaşama imkânı buluyorsunuz. Benim için de 1996 yılı öyle oldu.

1996, Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Televizyon Sinema Bölümü'nden mezun olduğum yıl. Büyük hayallerin, coşku dolu heyecanlar içinde olduğum bir yıl. Türkiye'nin ilk özel televizyonları arasında yerini alan ve aslında birçok iletişim fakültesi mezunu için adeta bir okul olan Kanal 6'da, Kadir Çelik'in hazırlayıp sunduğu Objektif isimli programda çalışıyordum.

Erkan Yılmaz

Gazeteci

Çok büyük istek ve gayretle işime sarılmıştım. Her salı akşamı ertesi gün Türkiye'nin konuştuğu haberlerin hazırlanmasında benimde bir katkı olduğunu düşünüyorum ve mutlu oluyordum. Doğrusu çok güzel bir yıldır. Daha sonra televizyonculuk serüvenim başka kanallarla sürecek ve 2001 kriziyle bu serüven son bulacaktı ama 1996 yılını hiç unutmadım.

Korkut Akın'ın hazırladığı her yeni yıl kartı bu topraklarda yaşayanlara bir dönemi hatırlatması açısından çok özel bir çalışma. Ben bu özel çalışmanın bir parçası olmaktan ve her yıl sevgili editörüm Korkut Akın'ın kartını alıyor olmaktan çok mutluyum. Umarım çok uzun yıllar bu mutluluğu yaşatır bizlere.

Sevgiler...

...

| Korkut AKIN - 1996 |

Bir yılbaşı tebrik kartının nelere kadir olduğunun kısa öyküsü

Daha iklim krizini yaşamadığımız, aslında, yaşayıp da farkında olmadığımız yıllardı.

İnternetin, Facebook'un, Tweeter'in, Instagram'ın, hele hele şimdilerde çocukların hayran olduğu TikTok'un adının dahi daha keşfedilmediği yıllardı.

Emrah Celasun

Belgeselci

Herkesin cebinde cep telefonu ne gezer, laptopların bile gülle ağırlığında olduğu yıllardı.

Avrupa'nın göbeğinde, bir zamanlar "Soğuk Savaş"ın en hissedilir "merkezi"nde, bölünmüş Berlin'de, artık "duvarın" çöktüğü, "Soğuk Savaş"ın ise geride kaldığı yıllardı.

Evet bir yerlerde işgaller, savaşlar falan sürüyordu ama kimin umurundaydı ki.

Kahir ekseriyete göre, "Devrim mi? O da nereden çıktı, şekerim? Bak! Dünya nasıl da değişmişti".

Zifiri bir karanlıkla kakafoni kokan siyasi atmosferi belirleyen literatür belliydi:

Francis Fukuyama'nın *Tarihin Sonu* ile bir-iki Fransız zibidisinin birlikte yazdıkları *Komünizmin Kara Kitabı* ve tabii onların kopyasının kopyası, Frankofil bir başka zibidinin, "pop sosyolog", gazete yöneticisinin *Stalin Baroku*.

Velhasıl, sosyal ve siyasal atmosfere hâkim olan şey, adeta "kavak yelleri" metaforuydu. 1920'lerin bohemliği tekrar geri dönmüştü Berlin'e.

Gelgitleri yaşayan ama yine de "kıbleyi" şaşırılmamaya çalışan kimi solcu, ilerici müdavimleri sayesinde kendisini bohem-

| Korkut AKIN - 1997 |

liğe bi şekilde kaptırmayan geniş bir Türkiyeli kesimin yegâne sığınağı, Doğan ile Gürsel'in çalıştırdıkları Advena Cafe'ydi...

Yazın, önündeki masalardan birinde, pek tabii ki "Hocam, ne olacak bu memleketin hali?" diye başlayan "Geyik"lere de Ufuk Uras'lı "aşkın partisi"ne methiye düzmelere de şahit olunabilirdi.

Ama bir başka masada ise hararetli, sanatçı siyasete, felsefeden edebiyata lezzetli sohbetlere de kulak kabartmak mümkündü.

İşte böylesi bir ortamda tanıdım Korkut Akın'ı.

Sempatik mi sempatik, sıcak mı sıcak, dolu dolu gülen, bu ufacık tefecik ama gönlü büyük insanla aramızdaki hatırı sayılır yaş farkına rağmen (zira kendileri büyüğüm olur) bir anda dost olmuştum.

1997 için yaptığı geleneksel Korkut Akın tebrik kartını da yanılmıyorsam tam o dönemde almıştım.

Kartın üzerindeki "Bir yıl düşer karanlığa umut olur, sevda olur, düş olur. 1997

aydınlanır" sözlerinin benim için birden fazla mutluluğun habercisi olacağını nereden bilebilirdim.

Nereden bilebilirdim ki, dostluk kurduğum bu güzel insanla takriben iki sene sürecek bir belgesel çekiminin maceralı yolculuğuna çıkacağımı.

Nereden bilebilirdim ki, Korkut'un benim kitaplarımla "yorumcu" sıfatıyla da bakıp, bu dostluğu yazın dünyasında da devam ettireceğini.

Ve nereden bilebilirdim ki 25. senesini dolduran bu dostluğun böyle güzel hatırlarla yoluna devam edeceğini.

Artık 90'ların dünyası geride kaldığı gibi 2000'lerin dünyası maziye rahmet okutuyor. Dünyanın dört bir yanı felaket, ateş ve gözyaşı. Her bir kıtanın üstüne karanlığın gölgesi düşmüş.

Korkut'un kartlarındaki renk cümbüşünün maddi hayatta karşılığı olmadığını sananlar aldanıyor. Karanlığın gölgesini yarıp, renk cümbüşünü hâkim kılmak bizim elimizde.

...

İnatlaşma

İnadına öğreneceğiz hayatı inadına.
Kırlangıcın yuvasını örmesi gibi,
sevda çekmeyi öğreneceğiz.
Tutup seher mahmurlukta,
bırakıp uykuyu bir kenara
güneşi elimizde seveceğiz.
İnadına öğreneceğiz hayatı, inadına.

Uygur Aydemir
Mühendis, Yönetici

Günün en güzel saatlerinde,
eserse kafamıza şayet,
usul usul bakışmayı da öğreneceğiz.
Önce ellerim görecek ellerini,
sonra dudaklarım, dudaklarını.
Telefonlar kapatılıp, perdeler örtülecek.
Keyfini çıkara çıkara öğreneceğiz hayatı.
Keyfini
Çıkara çıkara...

Uğurlu sayım 9'dur. 1999 yılı, barındırdığı üç adet 9 ile çıkageldi. Çıkıp gelen sadece o değildi, her yıl dostlarına ve yoluna yolunu düşürenlere verdiği söylediği kartlarıyla Korkut Akın da geldi.

Gelin görün ki yıl 1999 olmasına rağmen kartın üstünde 2000-1 yazıyordu.

Seyhan Akın

Yönetmen, Çevreci aktivist

Belki de tılsım burada gizliydi. Asıl tılsım, kartı bana verirken Korkut'un gözlerinde yakaladığım pırıltıydı, içimdeki karanlığa serpilen aydınlık oldu. Kartın üzerindeki cümleyle girdi hayatıma.

"İnadına Sevdağ" diyerek mührü vurdu yüreğime, bu kart adeta evrenin bana

sunacaklarının habercisi idi. Ayçiçekleriyle bezenmiş pulu kendinden bir mektup, bana aşkı, aileyi, dostluğu, kavgayı, dayanışmayı ve vazgeçmemeyi müjdeledi.

İnsanlarla karşılaştığında kendini kötü bile hissetse pozitif olmaya çabalayan, iyiliği ve güzelliği aktarmayı kendine misyon edinmiş Korkut'u en belirgin yansıtan bu karttır diye düşünüyorum.

Bizi bir araya getiren kart olması nedeniyle benim için çok özel bir kart. Bir başka özelliği de bir bin yılın bitişine ta-nıklık etmesidir kanımca. Güneşin divanesi ayçiçekleri, bolluk bereket, inat ve dik duruşun simgesi. Güneşin yeryüzündeki yansıması hiç tereddütsüz.

Karanlığın içine serpilen aydınlık daim olsun.

...

| Korkut AKIN - 1999 |

Büyük şairin elleri

Büyük Şair, denize doğru ilerledi. Kız Kulesi'nin karşısında bir kayanın üzerinde durdu. Hiç kıpırdamadan uzun bir süre Kız Kulesi'ne baktı. Sonra başını gökyüzüne çevirdi. Gözlerini yumdu. Derin bir

Fatin Hazinedar

Şair, Denemeci

nefes aldı. Sonra üzerinde durduğu kayadan denize doğru eğildi. Elini yavaşça suya soktu. Kalbi bir kuş gibi kanat çırpı. Deniz suyunu avuçlayıp yüzüne çarptı. Suyu her avuçladığında avucunun içinden onlarca martı Kız Kulesi'ne

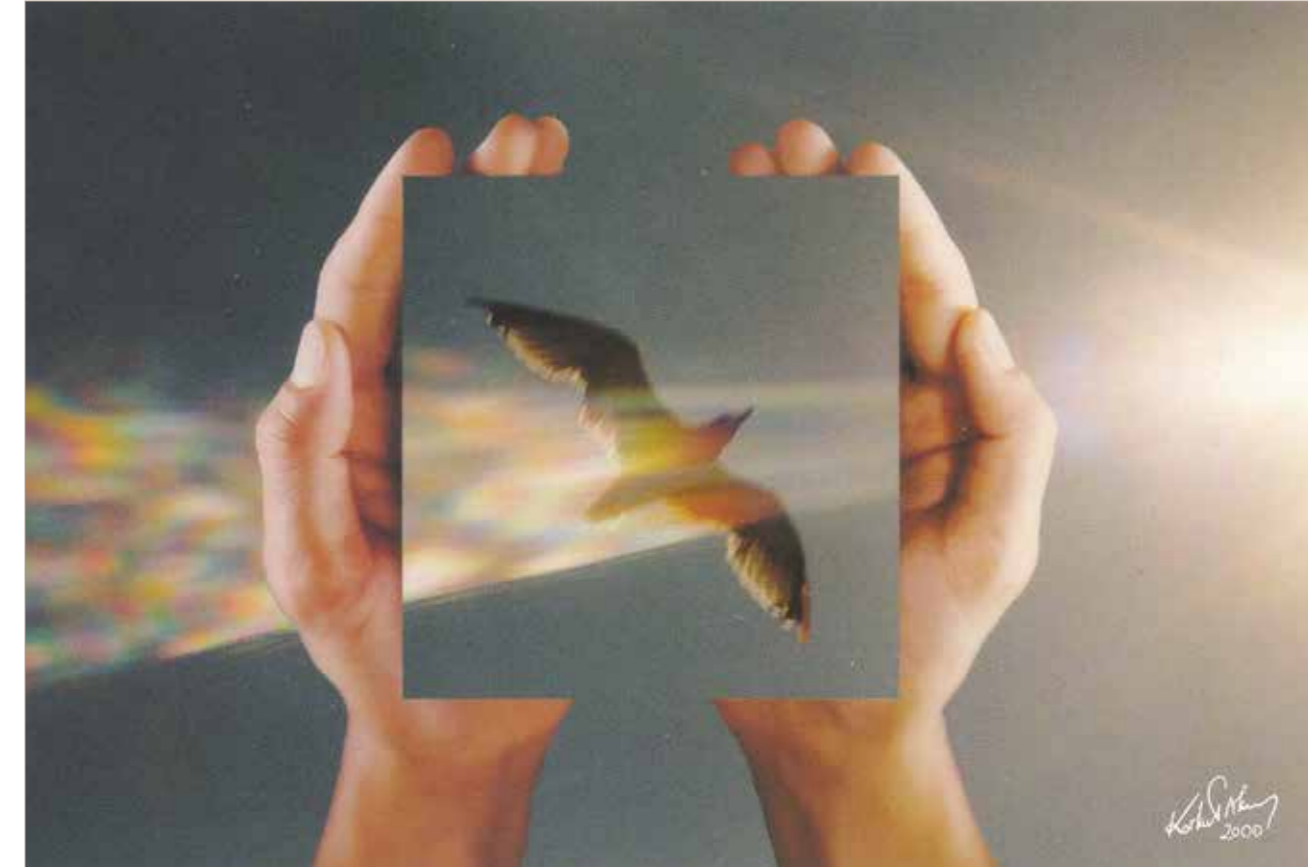
doğru kanat çırparken adeta kalbiyle yarıştılar. Bunu defalarca yaptı. Sanki bir rüyadan kendisini uyandırmaya çalışıyormuş gibiydi. Martıları, şairden başka yalnızca Kız Kulesi gördü. Daha sonra çömeldiği yerden arkasına döndü. Onu bekleyen Vâlâ Nureddin, Müzehher Nureddin ve Münevver Andaç'a:

-“İçerdeyken en çok yapmak istediğim şey buydu” dedi.

Büyük Şair, Bursa Hapishanesi'nden o gün çıkmıştı.

Bu olay İstanbul Martıları Tarihi'ne Kız Kulesi tarafından, yalnızca denize yazıldı.

...

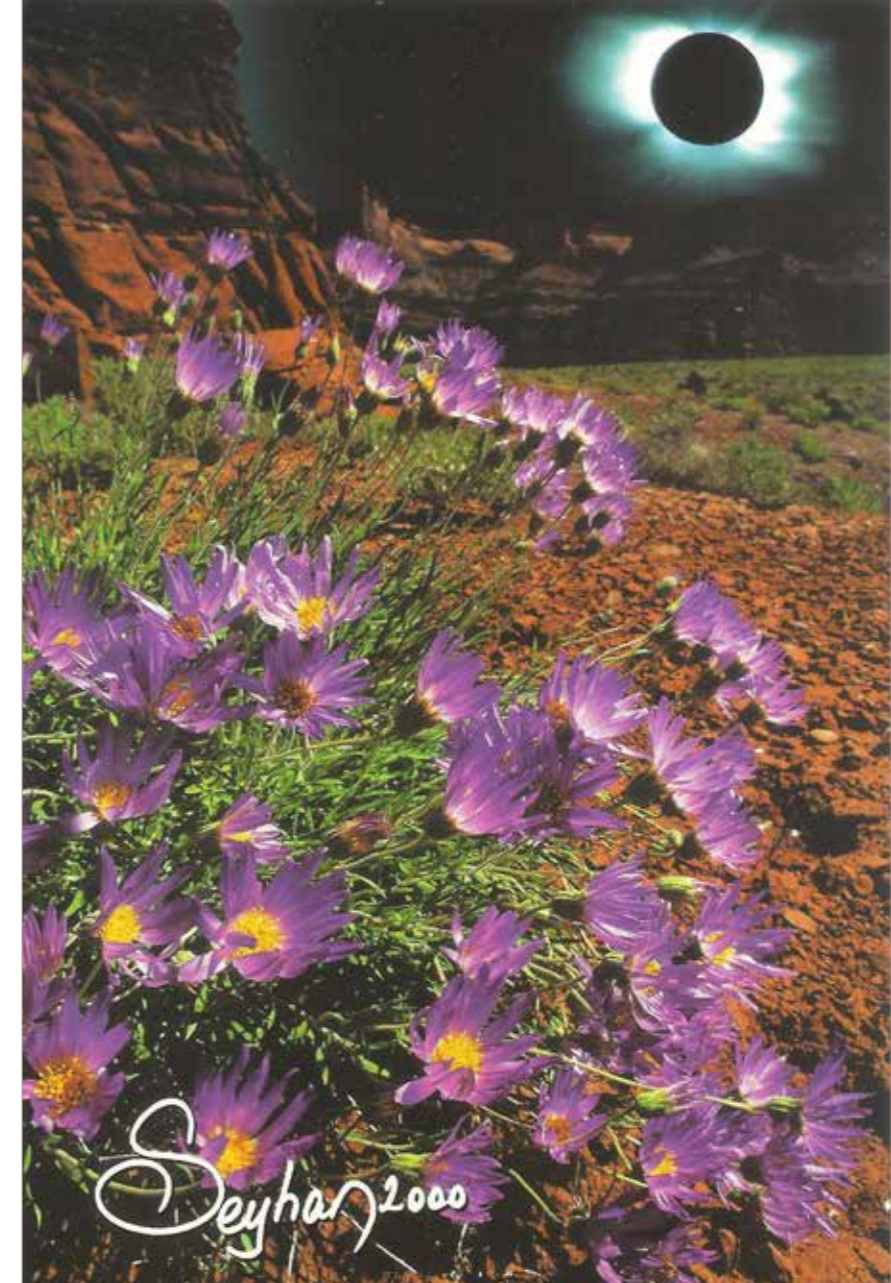

| Korkut AKIN - 2000 |

Osman Bozkurt

Yazar, Şair

Mayıs ayının zarafetidir bu
Bir yandan kelebek olup
uçasın gelir papatyalar arasında
Bir yandan köprüler kurmalısın
her akarsuya
Hayatın cilvesi bu ya

| Korkut AKIN - 2000 S |

Uzun yıllardır süregelen bir alışkanlık Korkut Akin'in yılbaşı kartları. Her yeni yıla girerken elden ele paylaşılan bir güzel alışkanlık. Birçok yerde rastlayabilirsiniz bu kartlara. Bir tuvaletin duvarında

Ayşegül Çiftçi

Sanat Yönetmeni

denk geldim bir tanesine. Özenle çerçelenmiş birçok resim ve fotoğrafların arasında bu kartlardan biri vardı. Korkut'un kartları hayatın akışında rastlayabildiğiniz güzel bir tesadüf.

...

| Korkut AKIN - 2001 |

Nezahat Akbaba
Edebiyat Öğretmeni

Merheminde zehrin, zehrinde merhemin
Işığı kaybettiği yerde arayan pervane
Nefessiz, sessiz, ebedsiz...

| Korkut AKIN - 2001 S |

Ucu yanık aşkmektupları gibi!

Gençliğimde yeni yıl arifesinde kartpostal satardım. Ama bana bir tane bile geldiğini hatırlamıyorum. Biraz düşüncesiz insanlar mıydık? Yok ondan değil, belki biraz incelmemişliğimizden!

Ama başka şeyler gördüm.

Rıza Kıracı

Yönetmen, Yazar

Ucu yanık mektuplar gördüm. Aşk mektupları uzakları, özlemi ve sevgiyi imliyordu.

Sonra Korkut'un yılbaşı kartlarını gördüm. Ucu yanık ilk ve tek yılbaşı kartını ondan aldım.

Ucu yanıktı ama üzerinde büyük harflerle "BARIŞ" yazıyor, yazının içinde

beyaz güvercinler uçuyordu. Belli ki aşkı, sevgiyi, özlemi ille de özgürlüğü imliyordu.

Bir ülkenin insanları adeta hiç bitmeyen bir savaşın içindeymişçesine elli yıldır, altmış yıldır hep barış talep ediyorsa, çocuklarının adını barış koyuyorsa bitmeyen bir kış yaşıyor demektir.

Baharı hiç tanımamış çocukların yaşadığı bir ülkede, düşünün... O çocuklardaki yoksunluğu, sevgisizliği, içinde büyüyen şiddeti... Barış talep etmenin suç sayıldığı bir ülkenin çocukları bunlar... Üstelik bu çocuklar ucu yanık mektupların, kartpostalların ne anlama geldiğini de bilmiyor artık, e-maillerin ucunu yakamazsınız!

Ama şimdi baharın geleceğini biliyorum, bunda Korkut'un kartpostalının da bir payı var elbette.

...

| Korkut AKIN - 2002 |

Avniye Tansuğ

İletişim ve Bilgi Teknolojileri Hukukçusu

Yağan yağmurdaktı
Varıp kulağına dedi yaseminin:
"N'olursun hep yüreğinde tut beni!"
"Ama ben" dedi yasemin
İç çekti yavaştan, ağırdan
Sonra toprağa düştü.

Rabindranath Tagore

| Korkut AKIN - 2002 S |

Korkut'un yeni yıl kartları

Korkut, yeni yıl kartlarını getirdikçe eski kartlar belleğimde yerlerini tazelerler. Hepsi kendi aralarında birbirleriyle bağlantılı kartlarda kronolojik ve neşeli bir

Zeman Göl

Yönetmen

anlatım yanında ender rastlanan türden bir hüznü vardır; insan bunu görünce hem şaşırır hem de keyiflenir.

Ömür yollarında, yapraklarının hayatımızı sarıp sarmaladığını hissettiğimiz

Çınar ağaçlarının İstanbul köşelerinde gündün güne incelen gövdelerinin arasından geçerken bu kartı hatırlıyorum. Boşluğa asılıymış gibi görünen, seyrek, enine şeritler halindeki altın haleleriyle iki yaprak parıldıyorlar. Üstlerine serpilmiş pirinç taneleri ve kristali parlayan şeker halleriyle kartı, hafızamın gözleriyle görmekle yetinmiyorum; Korkut'un, bütünsellik kazandırmak üzere kartlara bir hikâye, başlı başına bir roman soktuğu, salt tasvirde oluşan diğer kartları gibi bu çınar yaprakları da beni ilgilendiriyor, böylece bu doğa parçaları, nostaljinin bellekte kalan yegâne büyüsünü hatırlatıyorlar.

| Korkut AKIN - 2003 |

Zamane hatırlar mı bilinmez. Bir zamanlar Dario Moreno adında bir şarkıcı vardı. İzmir'de ve ardından Paris'te ünlenmiş; yabancı ismi taşımasına rağmen bizden; Aydın doğumlu bir sanatçı. O yıllarda dillerden düşmeyen bir şarkısı vardı. Adı "Hatıralar Hayal oldu" Bugün bile büyük zevkle dinlenen, yılların eskitemediği şarkının liriklerinin ilk kıtası şöyleydi:

Hikmet Temel Akarsu

Mimar, Yazar

*Ben uzaklarda hasretle inerken
Ben ümit dolu bir haber beklerken
Duydum ki, artık beni unutmuşsun
Sen her gün bir başka dala konmuşsun
../..*

Nasıl da nostalji saçar; nasıl da naftalin kokar bu güzelim şarkı. Bugün bile her dinleyeni ağlatacak kadar içten ve duygusaldır. Şarkının zirve olduğu yıllar 60'lar. Henüz asrî zamanların dağdağa-

sı ve kaosu üzerimize çökmemiş. Herkesler bir naif bir naif... Hatır sormalar, gönül almalar, kadir kıymet bilmeler, nezaket sözcükleri ve centilmen tarzı her tarafta. İnsanlar o yıllarda birbirlerinden uzak kaldıklarında da kartpostallarla kendilerini anımsatır, hatır gönül yapmayı sürdürürlerdi. Her bayramda, her yılbaşında, doğum günlerinde, uzun süren gurbet yıllarında, seyahatlerde herkes birbirine kartpostal gönderir hatır-gönül yapardı.

Gel zaman git zaman nice nice naif ritüelin yanı sıra kartpostal atmak adeti de hitam buldu. Dijital çağın elektronik haberleşme sistemlerinin olağan ötesi hızı ve yaygınlığı kartpostalı işlevsiz kıldı. Tıpkı televizyonun radyoyu öldürmesi gibi, internetin televizyonu öldürmesi gibi e-postalar, whatsapp'lar da kartpostalları öldürdü. Bu hazin gelişmeye karşı direnen "Son -bir- Mohikan" kaldı sadece geriye bize. Karıncaezmezliği, içtenliği, zarafeti ve nezaketi ile maruf bir yazar dostumuz her yıl üşenmeden derin an-

...

| Korkut AKIN - 2003 S |

lamlar içeren kartpostallar hazırlayıp hepimize verdi elden ele. Ve bunu yıllar yılı yaptı. Zamanla bu gelenek bir ritüelin yaşatılması için sürdürülen direnişe dönüştü. Ve böylece, “hatıralar hayal olmaktan” kurtularak olanca gerçekliğiyle dimağlarımızdaki nazende yerini korudu.

İşte o zarif ve içli ritüelin koruyucusu bu sene bana öyle bir kart verdi ki... 1988 tarihli ilk romanım Sevgili Superi'nin kahramanı Seyhan bu kartın da kahramanı. Hem de çocuksu denebilecek düzeyde naif bir grafikte.

Acaba bunu bilerek mi yaptı bilmeyerek mi?

Bunun önemi yok diyemem. Kuşkusuz çok önemli. Ama daha önemli olan bir şey var: Hatıraların bir kez daha olanca güzelliği ile ruhlarımızı canlandırmış olması.

Binlerce şükran Aziz Dost.

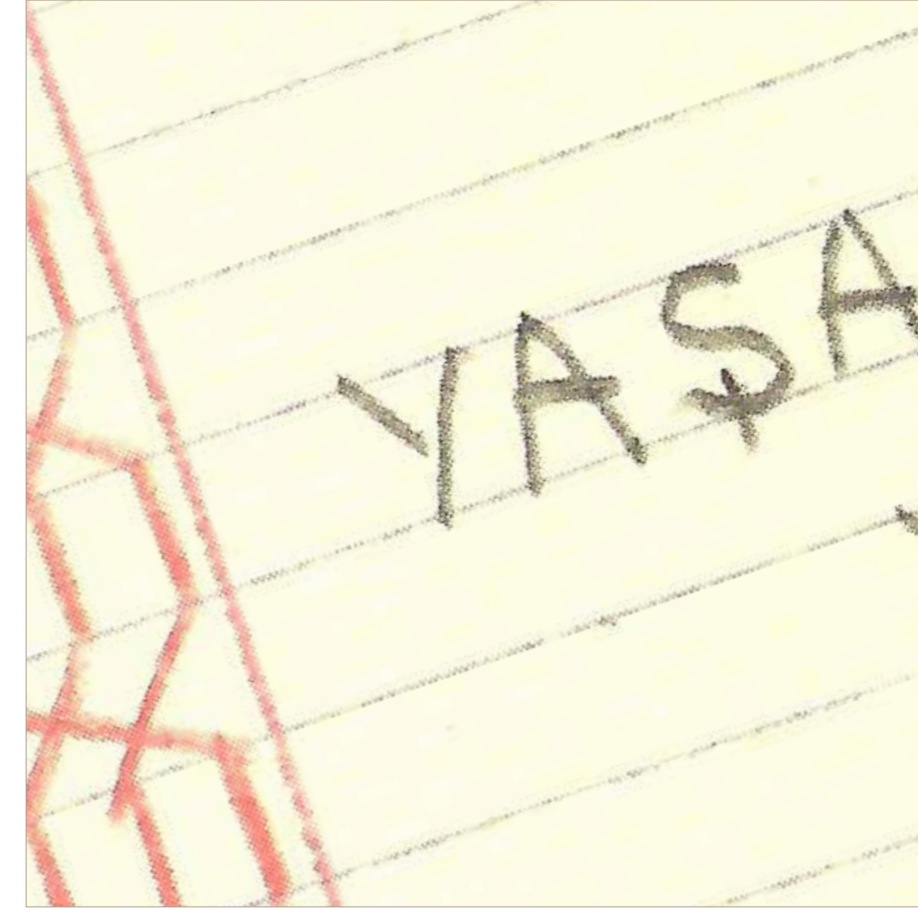
Gel zaman git zaman nice nice naif ritüelin yanı sıra kartpostal atmak âdeti de hitam buldu. Dijital çağın elektronik

haberleşme sistemlerinin olağan ötesi hızı ve yaygınlığı kartpostalı işlevsiz kıldı. Tıpkı televizyonun radyoyu öldürmesi gibi, internetin televizyonu öldürmesi gibi e-postalar, Whatsapp'lar da kartpostalları öldürdü. Bu hazin gelişmeye karşı direnen “Son -bir- Mohikan” kaldı sadece geriye bize. Karıncaezmezliği, içtenliği, zarafeti ve nezaketi ile maruf bir yazar dostumuz her yıl üşenmeden derin anlamlar içeren kartlar hazırlayıp hepimize verdi elden ele. Ve bunu yıllar yılı yaptı. Zamanla bu gelenek bir ritüelin yaşatılması için sürdürülen direnişe dönüştü. Ve böylece, “hatıralar hayal olmaktan” kurtularak olanca gerçekliğiyle dimağlarımızdaki nazende yerini korudu.

İşte o zarif ve içli ritüelin koruyucusu bu sene bana öyle bir kart verdi ki... 1988 tarihli ilk romanım Sevgili Superi'nin kahramanı Seyhan bu kartın da kahramanı. Hem de çocuksu denebilecek düzeyde naif bir grafikte.

Acaba bunu bilerek mi yaptı, bilmeyerek mi?

...

Selçuk Altun

Yazar

Yorgun bir kayık bir umut olabilir mi?
Hayal gücün deniz rüzgârları kadar güçlüyse evet.
Umut kaynağım gizemli bir yakamozdan mürekkep.

...

| Korkut AKIN - 2004 |

“Gülümse, yeşersin dünya!”

Son bir yaprak, inatçı, ağacında bir başına, tahrip olmuş, vicdansız bir ortama kafa tutuyor.

Son Mohikan gibi, çoktan yitirilmiş bir savaşın son cengâveri gibi illa ki ana mecrada boy gösteriyor.

Raşit Gökçeli

Mimar, Yazar

Ey, yitip gitmiş mefkûrelerin son temsilcisi!

Giderayak sanatçının yumuşak dokunuşu seni sobeledi!

Kutlu olsun! Sana bir ikinci yaşam bağısladı.

| Korkut AKIN - 2004 S |

Aynada zaman

Korkut'un ters dönmüş kelimeleriyle hazırladığı yılbaşı kartının görseli cep telefonuma düştüğünde uzak bir dağ köyünde, hem köyden hem de kendimden oldukça uzaktaydım. Bir yandan kışlık domates, biber sosu hazırlıyor, patlıcan biber kurutuyor, üzümle şaraba yatırarak kulaklarına şiir üflüyordum. Görselle göz göze geldiğimde bir Angelopou-

Emin Şir

Şair

lus filmde buldum kendimi. Filmde, Alexander'ın Diyonisos Solomos'un yarım kalan şiirini tamamlamak için peşine düştüğü kelimeleri; karşılaştığı bir mülteci çocuktan artık konuşulmayan bir dilde üç kelime satın almasını hatırladım.

Görselde ise Korkut bunca yıl bir serçe göğsü gibi pır pır yüreğiyle, el emeği ve "söz" nuruyla damıttığı üç sözcükle çalışıyordu kapımızı.

Görüntüyü dondurdum.

Delişmen bir ırmağın coşkusu gibi yayıldı gülümsemesi iki iri zeytin tanesi gözlerin. O iki iri zeytin tanesine takılı kalmış bir çift başka göz ise o kıpır kıpır, o ele avuca sığmaz heyecanla dağların doruğundan, bulutların üzerinden bakıyor akıp giden zamana. En güzel renktir aşk orada ve her yerde diyor.

Nice hayatlar geçiyor karşı kaldırımlardan, nice ömürler aynasından gözlerinin. Simurg da kuşların aynasıydı, hatırla. Kuşların kendilerini gördükleri, kendi zorlu yolculuklarının hakikat aynası.

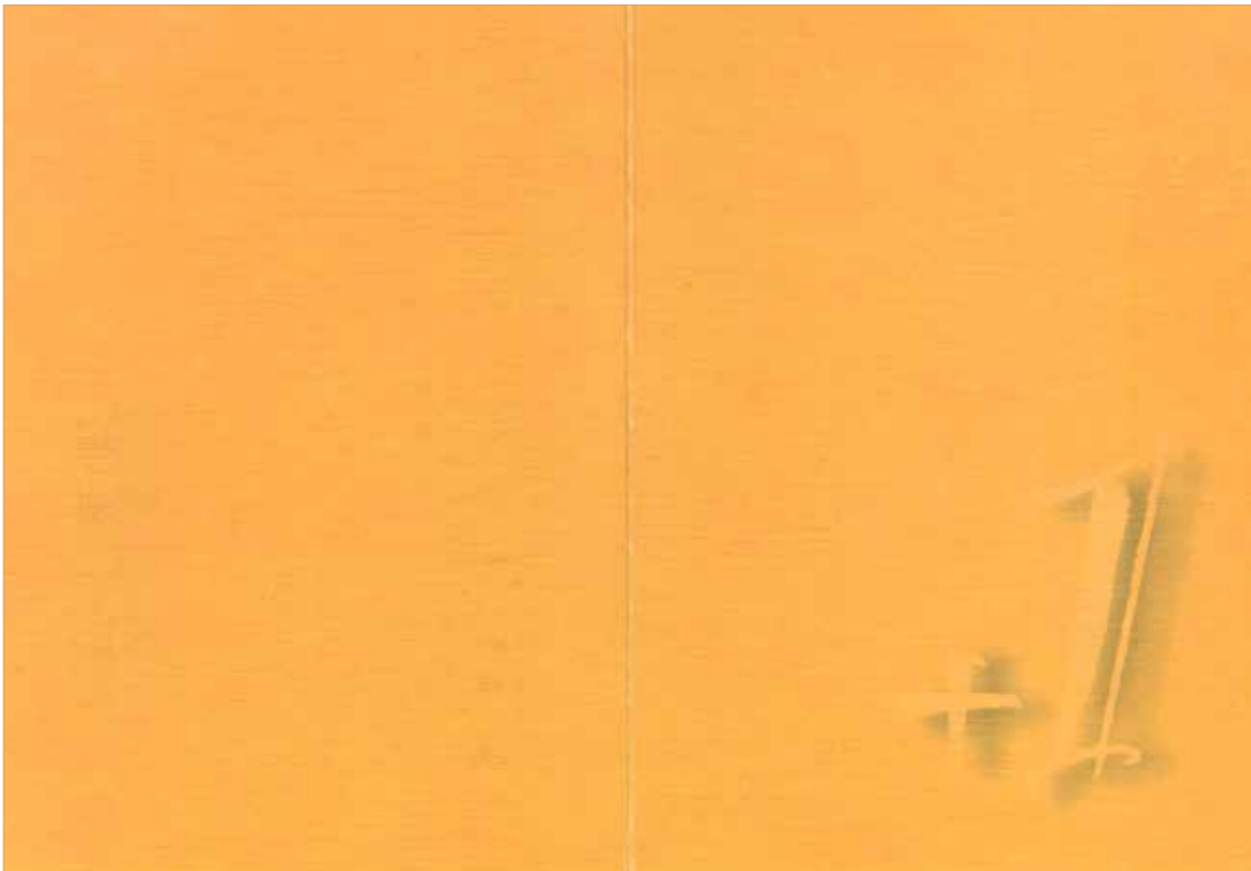
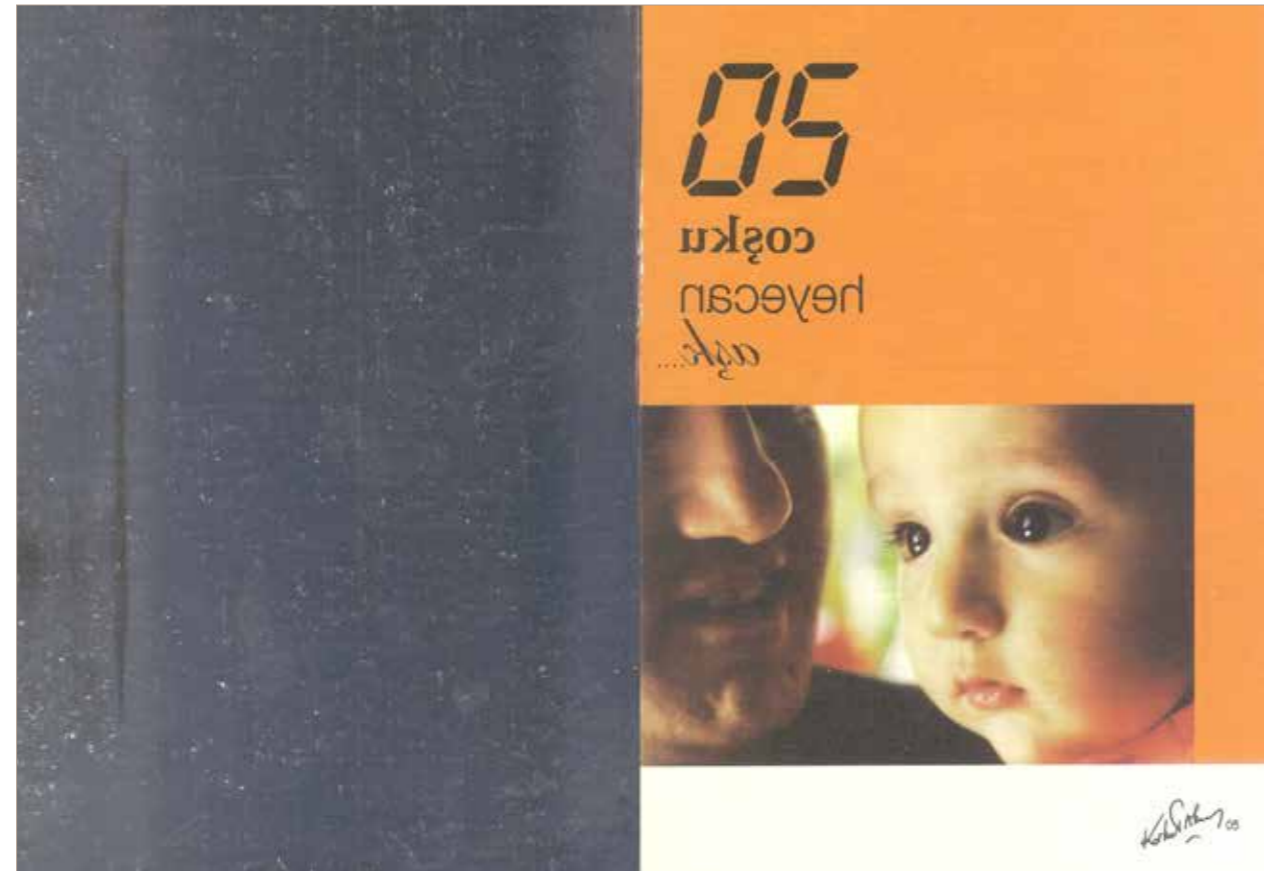
Bitmesin diye aynada zaman görüntüyü dondurdum. "Yüzlerimiz, kalbim, fotoğraflar kadar kısa ömürlü" dedim, son kavanozun kapağını sıkıca kapattım. Berger'in ruhu bile duymadı. Dünya sensiz bensiz dönüyor sanki dedim sonra. Yorgun bir kibrit alevinin sesi yetiyor yıkmaya sessizliği. Aşk zaten durması değil miydi zamanın.

| Korkut AKIN - 2005 |

.....

...

“Bir çocuğum, büyümele ilgili öyle çok sorum var ki.

Sorularımdan korkmalı mıyım?”

Bir çocuk bu dünyadan ne ister:

Sizler çocukken ne tür hayaller kuruyordunuz?

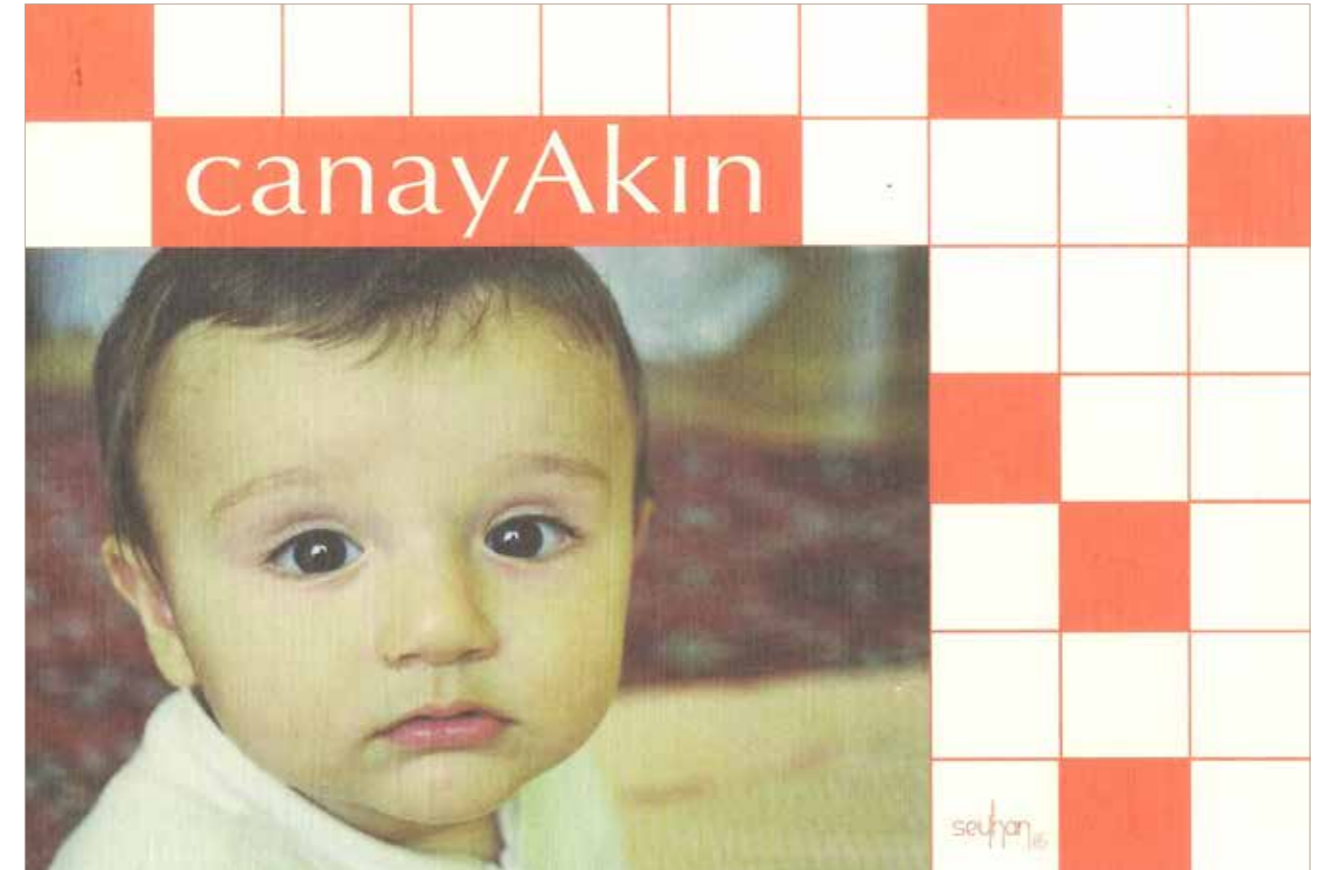
Mehmet Tekirdağ
Senarist, Ressam

Hayallerinizi gerçekleştirebildiniz mi?

Büyüdüğümde savaşlar bitmiş olacak mı?

Sevdiklerimle, kirlenmemiş bir Dünyada yaşayabilecek miyim? Ne dersiniz?

Aklıma öyle çok soru geliyor ki!

| Korkut AKIN - 2005 S |

Süreyya Akçay

Şair

Çocuk sen gül
Tomurcuklansın dünya
Gülle bezensin göğün yüzü

Çocuk sen gül
Halaya dursun kuşlar
Bir nehir öpsün çölleri

| Korkut AKIN - 2006 |

Anneler bilir; her şeyi çocuklarıdır, gecesini gündüzü, yazı kışı...

Sevgili Seyhan, eşi Korkut'un kırk yıldır gelenekselleştirdiği asla postayla yollanmayan sadece elden dağıtılan kartlarına bazı yıllarda katıldı. Bu yılın (2006) kartı, oğulları CanayAkin'in, her ikisinin

Nesrin Tan Akbulut

Öğretim Üyesi

de yaşamlarının en kıymetlisi olduğunu bir kez daha kanıtıyor.

Küçük CanayAkin, şimdi koca adam oldu, Kore'ye matematik okumaya gitti. Kart, o duyguyu hâlâ taşıyor.

Sizin için de öyle değil mi?

...

| Korkut AKIN - 2006 S |

İnsanın lekesiz belleği

Çocuk, biz onu eğip bükene, kendimizden bir kalıba dökene, hayal hanesini aptal bir ortalamaya oturtana kadar pırıl pırıl bir şairdir, ressamdır, müzisyendir. Bize akıl dışı gelen ne varsa çocuk için bir sevinç kaynağıdır, yeni bir dünya bil-

Şükrü Erbaş

Şair

gisidir, sonsuzluğun keşfidir. Çocuk, insanın lekesiz belleğidir. Korkmayın, onun kadar cesur sözler söyleyin ona, söylediğinizden ötesini anlayacaktır. Çocuk bizim ders vereceğimiz, hayatı öğreteceğimiz bir cahil değildir. Kurduğu oyunlarla bize hayatı öğreten bir bilgedir, güzellik büyücüsüdür, yaratıcı dehadır.

| Korkut AKIN - 2007 |

Jonas'nın doğumu, Alain Tanner ve John Berger'in senaryosundan çekilen 1976 yılı yapımı filmle aklımızda kalacaktı. Jonas, milenyumda paranın egemenliğinden kurtulmuş bir dünyada 25 yaşına girecekti ancak büyüklerinin öngörülerini gerçekleştiremeyecekti...

Haluk Göl

Görüntü Yönetmeni

Milenyum hayli gerilerde kaldı. Canay, bak ne diyeceğim, senden bir şey rica edeceğim: Bir tavsiye, bir bilgi, bir görüş, bir aracılık ya da teselli, bizlerin hatırları için. Farklı bir birey olmanı istiyorum. 78'liler akıllarına geleni isterler de

isterler, her şeyi, mantıklı olanı da, saçma olanı da, haklı olanı da, en zor şeyi de... Sartre, herhâlde o nedenle, "Sen iste, ağzını açıp iste, hep iste" demişti ölümüne yakın. Sen dünyaya gelmeden sadece on beş-yirmi yıl önce, hatta biraz daha uzun zaman önce olanları sana nasıl anlatacaktık? Olanlar, bizlere çocuklara anlatılabilecek, hele hele açıklanabilecek şeyler gibi gelmiyordu; biz başından sonuna kadar tanık olduklarımızı kendimize bile açıklayamıyorduk. Üstelik unutma kapasitemiz için yeterli bir süre geçmemişti. Canay, bizim anlatamadıklarımızı sen öğren evlat. Bizlerin anlatmasını iste, ayrıca da geç sayılmaz, biz de anlatmaya çalışırız belki de.

...

| Korkut AKIN - 2007 S |

Bilgeliğin derin izlerini taşıyan yüzünde şiiri, gözlerinin ışığında umudu taşıyor. Tebessümü hiçbir zaman yorgun değil ve dilinden şiir dökülür gibi konuşuyor. "Çalgıcı" olarak sahnede eşlik ettiğim,

Şenol Morgül

Müziyen

Şiirleri en güzel ve en "genç" okuyan arkadaşım Neboş (Nebahat Akın) takvimlerden dünyamızı güzelleştirmeye devam ediyor.

Yaşının ötesindeki heyecanıyla torunu Canay'ı büyütürken, onunla birlikte kendisini de büyütüp, yeniden var etmeyi başaran bir "Düşbaz".

Sesimize ahenk ve renk kattığın için, dostluk, yoldaşlık ve "çok kalpli" arkadaşlığın için sana sonsuz teşekkürler sevgili Neboş.

Şarkılar ve şiirler hep üstünde olsun. Bir takvim yaprağında, zamanlar ötesi bir şiir gibi kal, torunun Canay'la ve biz tüm çocuklarıyla birlikte...

| Korkut AKIN - 2008 |

2008

Bugün en güzel günüm

OCAK

Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.	Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30	31				

ŞUBAT

Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.	Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.
			1	2	3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28	29				

MART

Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.	Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.
				1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	

2008

Bugün en baharlı günüm

NİSAN

Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.	Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30					

MAYIS

Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.	Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.
			1	2	3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28	29	30	31		

HAZİRAN

Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.	Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.
				1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		

2008

Bugün en sevecen günüm

TEMMUZ

Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.	Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30	31				

AĞUSTOS

Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.	Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.
				1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	

EYLÜL

Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.	Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30					

2008

Bugün en costekulu günüm

EKİM

Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.	Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30	31				

KASIM

Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.	Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.
					1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	

ARALIK

Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.	Pt.	Sa.	Çar.	Per.	Cu.	Paz.
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30	31				

Kahraman

tırmık

Nalan Çelik

Şair

küçük kara kedi
bir tek o homurdanan
aç kedi kalabalığında
fırlatılan hamsiyi yerken
yoksa ben büyümeyecek miyim?

...

| Korkut AKIN - 2008 S |

Yakamoz yıldızı

Yakamozlardan yıldızlara mı? Yoksa gökyüzünü dolduran yıldızlardan yakamozlara mı?

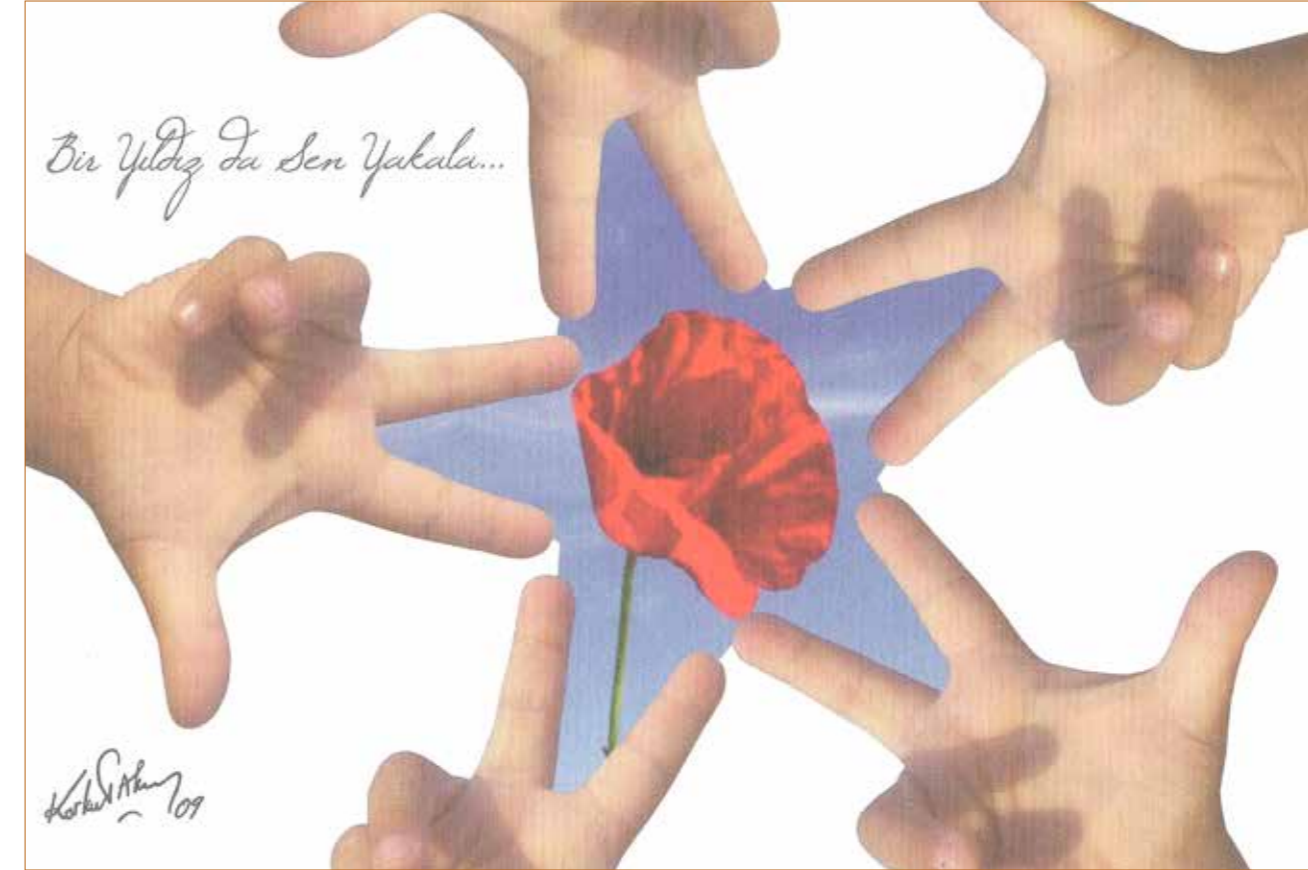
Gönen Orhan İletişim Danışmanı

Gecenin karanlık mavisinde denizin bittiği yer ile gökyüzünün kesiştiği yer mi umudumuz?

Uzatsam elimi yakamoza, o an umudun sevinci gökyüzüne yükselip yıldızlara da uzanabilirim gibi...

Karanlık maviye sırt üstü uzanıp yakamoz döşeğine kendimi bırakıyorum. Binlerce, belki de sayısız yıldız birbirlerine beni işaret ediyorlar; yakamozlar ıslık çalarak görünmeyen ellerinin dayanışması ile beni yıldızlara yaklaşıyorlar. Yakamozlarla yıldızlar iç içe. Az daha gayret; sanki bir değil birkaç yıldız yakalayacak gibiyim. Her biri dehşetli umut, sevinci parıltısına yansımış kocaman gülen yüz, her yöne doğurgan yıldız uçlarıyla evrene tur bindirecek zemberek. Ve sonunda yakamozların destek serinliği ile birini yakalıyorum, hareketsiz bakıyorum parmaklarımın avuç arasındaki ışıltıya; içimden adı Yakamoz Yıldızı olsun diyorum, incitmeden usulca bırakıyorum Canay'ın avuçlarına; bahtın, şansın ve sevincin olsun Canaycım.

...

| Korkut AKIN - 2009 |

Yavuz Sezer

Yönetmen

Tek kare

Kartın insanın içini açan, pozitif düşünmeyi sağlayan bu kartın güncelliği sürüyor. Belki bir “yalanlara tokuz” eklemek gerekir, “seçim sathı mailine girdiğimiz” bu günlerde.

Sağ olsun Korkut Akın, dayanışmasını ve desteğini gösterdiği için yanındakile-

ri de böylesi kart yapmaya özendiriyor, yüreklendiriyor yıllardır. Edip Cansever’in “Umudu dürt, umutsuzluğu yatıştır” dizesini rehber aldığı için olsa gerek her yıl yenisini hazırlıyor.

Artık herkesin titizlikle sakladığı yeni yıl kartları hazırlayıp dağıtan; Korkut’a (asıl önemlisi, yaşama pozitif bakabilmemizi sağladığı için) teşekkür borçluyuz.

Aydın Sayman

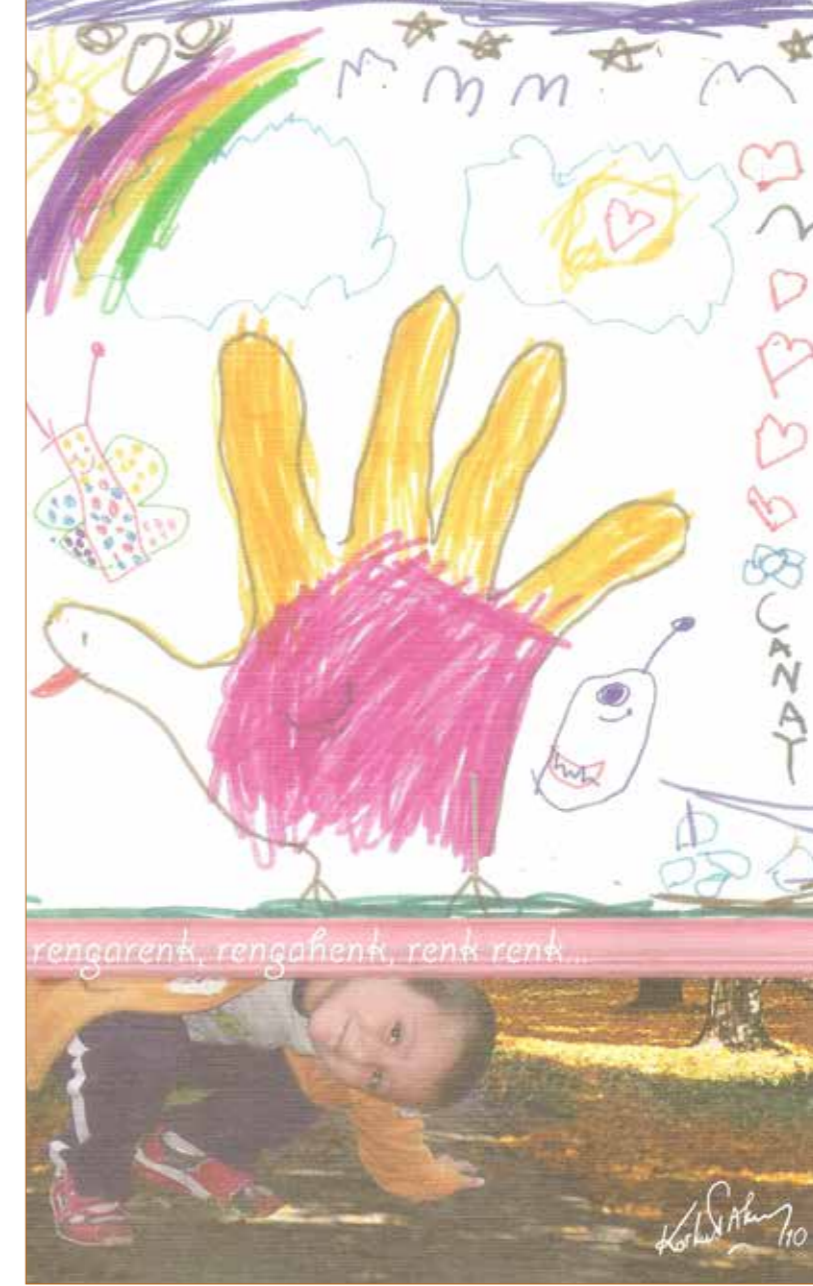
Yönetmen

O tertemiz yüzdeki meraklı bakışlar ve o renklerdeki coşkulu isyan!

Atmış yıl sonra kendi fotoğrafıma bakıyorum sanki.

Keşfedilmemiş acı, yaşanmamış ayrılık, aşınmamış umut kaldı mı? Bilmiyorum.

Ama inadımız inat!

| Korkut AKIN - 2010 |

Taies Farzan

Oyuncu

Azığa, umuda ve düşlere çokça ihtiyaç duyduğumuz bu günlerde, Korkut Akın'ın bizim için, ekelim diye yıllar önce hazırladığı tohumları görmek güç veriyor insana. Yalnız değiliz, bizi düşünen birileri hep var etrafımızda, görmesini bilelim yeter ki.

Sevgiler...

Her yeni yıl, yeni bir umut demek.

İnsanız, en çok umuda ihtiyacımız var.

Ülkemizde hasret olduğumuz huzur için,
mutluluk için, gülümseme için, dostluk için,
barış için, refah için umuda ihtiyacımız var.
Umut da olmasa ne kalır elimizde!

Suat Özçağdaş
Siyasetçi

Küçük bir çocuğun çizdiği mutluluğun res-
midir aradığımız: Huzurlu bir ev, bir elma
ağacı, toprak ve çimen, bir de cik cik.

Daha ne olsun!

| Korkut AKIN - 2011 C |

Proje adamı, kısa filmci, hem de ödül. "Hişt, hişt" denildiğinde bir Sait Faik gelir usa, bir de Korkut Akın.

Belgeselci, kitabını yazmadı ama yazabilir.

İyi bir TV yönetmeni ve izleyicisi, o kadar

Alâettin Bahçekapılı

Radyocu, Dergici

ki, diziler hakkında eleştirel kitabı bile var.

Sanat ve kültür etkinliklerinin yakın izleyicisi, bakıcısı, hakkında yazanı.

İlk kitabı *Yitik Umutların Gece Bekçisi* *Alâettin Bahçekapılı*, ama kitaplar hakkında yazdıkları ansiklopedi olur.

Söyleşi türünün ustaları var yazınımızda; Fikret Otyam, Yaşar Kemal bilinir, yenilerde boynuz kulağı geçsin diye emek tüketenlerin hatırı kalmasın. Ama Korkut da yıllarca birlikte ürettiği Atşehir *Ev Kültür* dergisinin sahibi Bahçekapılı'dan el almış olacak ki, meslekte yarım yüzyılı aşan bu dostunu bir nehir söyleşiye ikna etti; sordu, sordu, sordu. Aldığı yanıtlar 1400 sayfa tuttu, *Yitik Umutlar*. böyle oluştu. Korkut iyi sorgucu, söyleşici...

Kitaplar hakkında yazıklarına gelince; öylesine gayretli ki, kimi zaman mürekkebi kurumadan haber verir size yeni bir kitabı. Aynı şeyi sinema filmleri ve sergiler için de yapar. Öyle yüzeysel de değildir yazdıkları, düşünsel boyutu öndedir.

| Korkut AKIN - 2012 |

Pozitif, o denli ki, "Ben her zaman iyiyim" dilinin dolaşıdır; aslını bilen "Kan tükürür, kızılalık şerbeti içtim" demek istediğini anlar.

Tok sözlü ve dok gözlü. O denli ki, gördüğü yanlışları görüp katlanmadığı için müzmin işsiz, ama üç kuruşluk işler için maraton koşucusu...

Yaratıcılığı tartışılmaz, bazı önerileri çocuk da olsa.

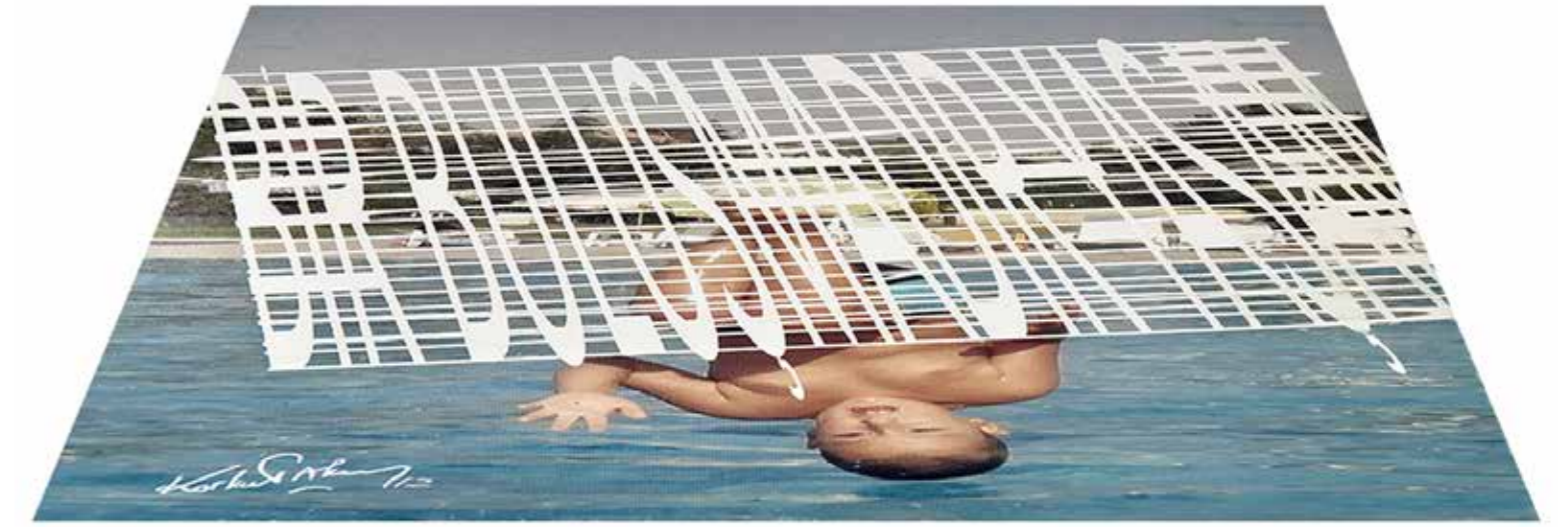
İnat mı inat. 40 yıldan beri her yılbaşı dostlarını özel bir kartla selamlamaktan geri durmaz, ille de elden verecek, PTT'ye düşman değil kuşkusuz, böylesini daha sıcak ve özel bulduğu için.

Kalemi de çenesi gibi, işlek, ancak kalemi felsefede çenesine fark atar.

"İnce şeyleri" kaçırmaz, Gülten Akın'cı değil, Nâzım'cı, ol nedenle hep "umutlu". Nâzım'ın kendi sesinden filmini televizyonda yayımlatabilmek için az gayret göstermedi. İlk olmayı çok sever, bencileyin.

Babadan-anadan kalıt birikimli, varıl, emeğinin hakkını almak bakımından beceriksiz, yoksul. Başkasının hakkını savunma adına savaşımçı, kendi hakkı için barışçı. Zorlukları aşmanın başkaca yolları vardır inancında, yanıldığının farkında değil, "Haksızlığa uğrandığında suçlu değil hak aranır" vecizesini duymamış.

...

Figen Şakacı

Yazar

Umudun adı: Korkut Akın

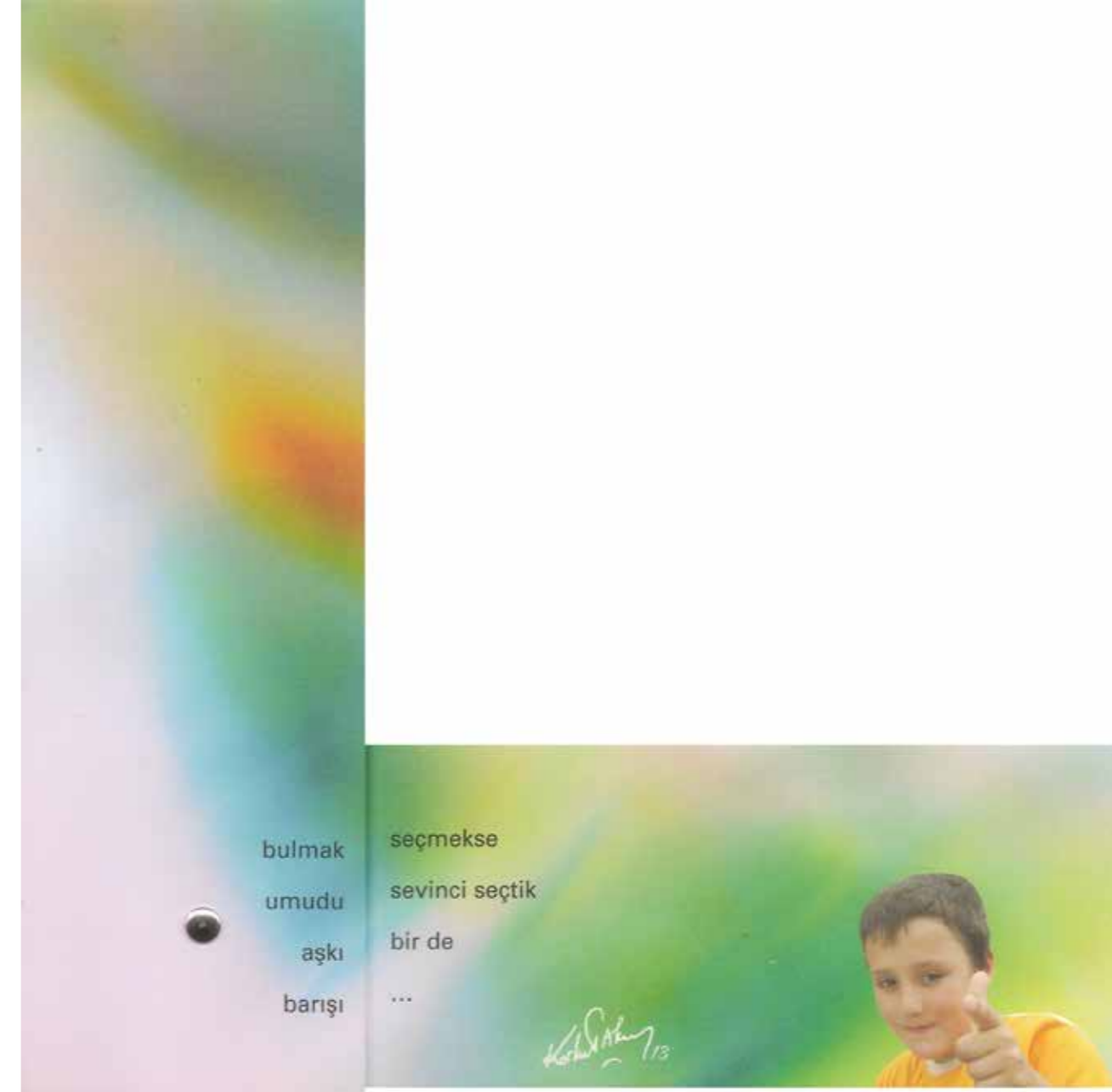
Bu çağda, böylesi bir dünyada Korkut Akın kadar iyimser olmak, öyle kalabilmek, her şart ve durumda gülümsemek, gönülleri ısıtmak maharet ister. Onun kırk yıldır bitmeyen umudu karşısında bizim de mahcup olmaktan başka yapacağımız şeyler var elbette. Onun barışa, aşka, doğaya olan inancının değerine su taşımak mesela.

Her yıl hazırladığı bu kartlarda aynı zamanda memleket günlüğü tutan Korkut Akın'ı ne kadar alkışlasak az.

İyiliği ve güzelliği kendine bayrak yapmış Korkut Akın'ı tanımak ne güzel, kırk yıldır tutkuyla sürdürdüğü bu uğraşı sebebiyle ona olan sevgim ve saygım kart be kart arttı.

Sağ olsun, varlığı hepimize umut olsun!

...

| Korkut AKIN - 2013 |

Aklımın peşinden koşarken yazmaya başladım bu kart hakkında, özgürlüğün simgesi kuşlar özgürlükten yorulmuşçasına konmuştu tellerin üzerine. Kimi sevdiğinin yanına tünerken kimi topluca gelecek

Hakan Sezgin

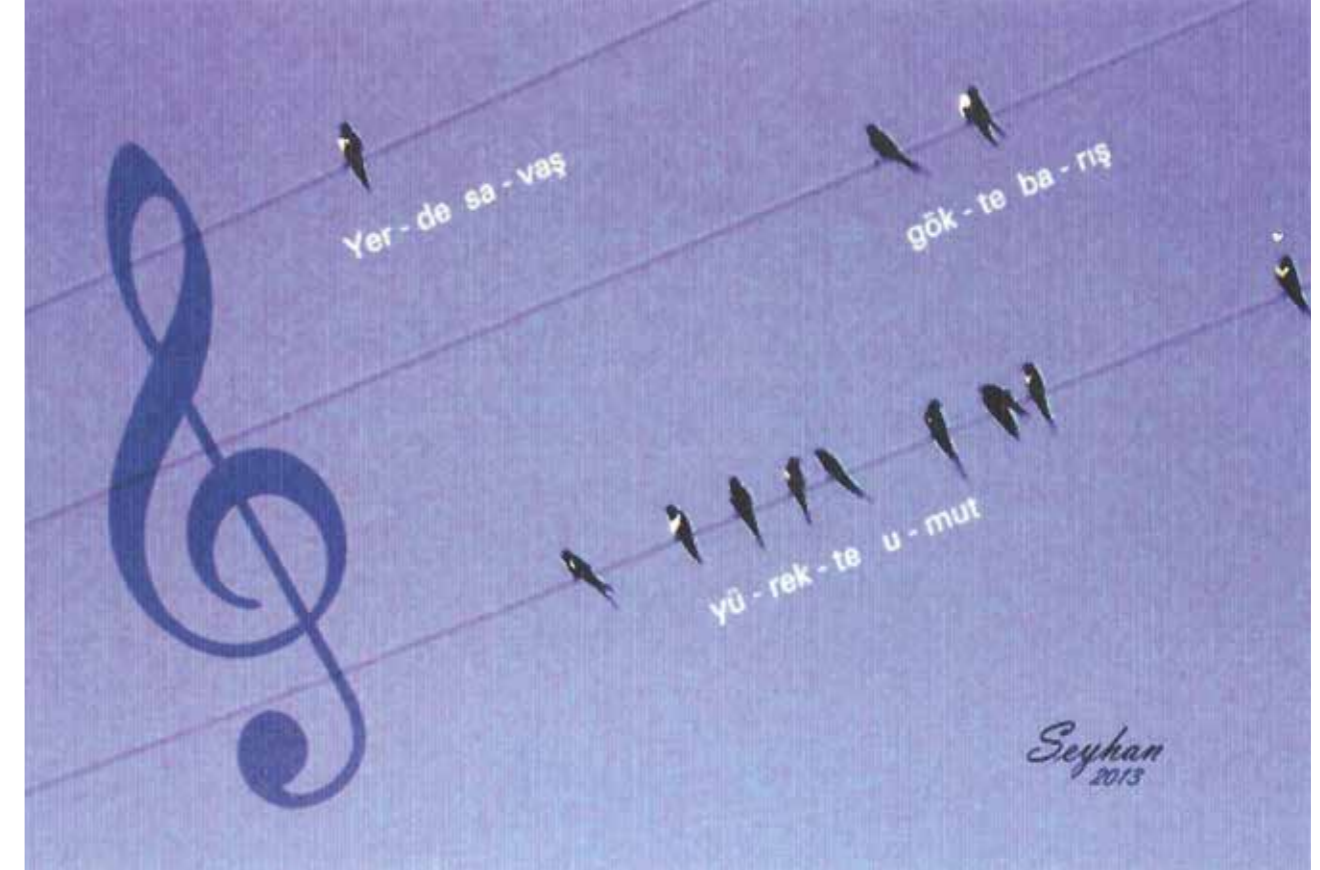
Müzik Terapisti

baharı konuşur gibilerdi. Sonra 'KALP ÇARPAR, BEYİN BÖLER' sözüyle kendime geldim. Beynimden geçenlerin peşine takıldığımda kuşları telleri ayırır, gruplandırır olmuştum ama gerek var mıydı?

Bu karttaki fotoğrafı çekmek için başını göğe kaldıranı düşündüm. Hissettim. Kışkırdım. Ve anladım ki artık kalbimden de içeri girmişti Seyhan Hanım'ın bu, 2013 yeni yıl kartı.

Van Film Festivali'nde tanıştığım Korkut Akın'dan aldığım ilk kartım rüzgâr gülüydü ve devam eden yıllarda merakla bekler oldum yeni gelecek yılı ve getireceği kartları.

Her biri ayrı bir tatta, ama karttaki görsel müzik şöleni beni içine alıverdi. Müzik hepimize iyi gelir...

| Korkut AKIN - 2013 S |

Emperyalizmin dayattığı gündelik birlincin ötesine taşındı bir grup İNSAN ve doğayla kucaklaştı.

Ağaç GEZİ’de iletkendi. Söz de sanat da.... Duvarlara yazılanlar ruhumuzun sesi idi. Sanat, toplumun yanlışındandır. Üzerken GEZİ’de hep doğru zamanı gösterdi vee Korkut Akin’la buluştum.

Kenti sevmek, ortada dolaşan şikâyete karşı durmak, üretmek demek değil midir? “Gezi” de tam tamına bunu yaptı.

Esra Alkan

Belgeselci

Mizah, bozuk düzende doğruyu ihbar etme sanatıysa bize de o ihbarın peşindeki sanatçıya koşmak kaldı. Koştuk. Sanat denince, sadece sanatçının ürettiğinden konuşmayı eksiklik sayanlardanız. Korkut Akin’ın Gezi için ürettiğine baktıkça yaşamı görüyorum. Çektiği fotoğrafları rüzgârgülüne dönüştürüp değişimi yaratırken köküne kök saldırdığı kaktüsler de her koşulda direnmeyi anımsatıyor bana.

İnsan, dışardan içe doğru besleniyor. Yiyecekleri düşünüyorum: Onlar, yüzümü-

zün ışığına, ısısına dönüşüyor mu doğru beslendiğimizde? Saçacağımız ışık ve ısı kalmamışsa ölüyoruz ya da dışarıdan bir eylemle öldürülmüşsek eğer!.. Yok olmuyoruz, sanat ananın rahminden dönüşerek yeniden doğuyoruz.

Sabahımın ilk “günaydın”ı “Rüzgâr Gü-lüme”. Ardından evimin diğer vazgeçilmezleri bitkilerimle, kitaplarımla, tablolarımla merhabalaşırken çevirim “Rüzgârgülümü” sağdan sola. Kök salan kaktüslerle aynı çanakta can bulan eser, sanatçı Korkut Akin’dan Galata’da bir sergi günü, değerli arkadaşlarım Şair Aydın Kaşkal ve Oyuncu Alibey Güner’in el vermesiyle yola çıkmış, yeni hayatına yerleşmişti salonumda.

“Yaşamı, yaşayanlardan çok, ölenler kurar” derken felsefe hocam Esat Korkmaz ne kadar doğru söylemiş!

Gezide kaybettiğimiz canlar, sanatçı Korkut Akin’ın deklanşöründen rüzgârgülü donuna bürünüp kuruyor evimizdeki yaşamı. Teşekkürler dost Korkut. “Gönlüne devlet olma” yazıp imzanla can verdiğin Rüzgârgülüm ve ektiğin kaktüsler, güç veriyor konu komşuya. Teşekkürler

| Korkut AKIN - 2014 |

Çok baktım 40 yıllık kartlarına (bir kısmı yok, alamamış olmanın hüznü sarıyor dört bir yanımı) nedense baş aşağıya "Maple Leaf" beni cezbedti. Ne de olsa 20 küsur yıldır Kanada'da yaşıyorum.

Önce, neden baş aşağıya diye düşün-

Neşet Kırçalıoğlu

Yönetmen, Öğretim Görevlisi

düm, sonra renginden olsa gerek, ne de olsa sonbahar, normaldir dedim. Ama gel gör ki bir yara bandı onun doğal akışını önüyor. Sonra, sordum kendi kendime, "Biz ne kadar doğal olaylara karşı durabiliriz?" diye.

Ya da bu gibi durumları nasıl karşılamalıyız?

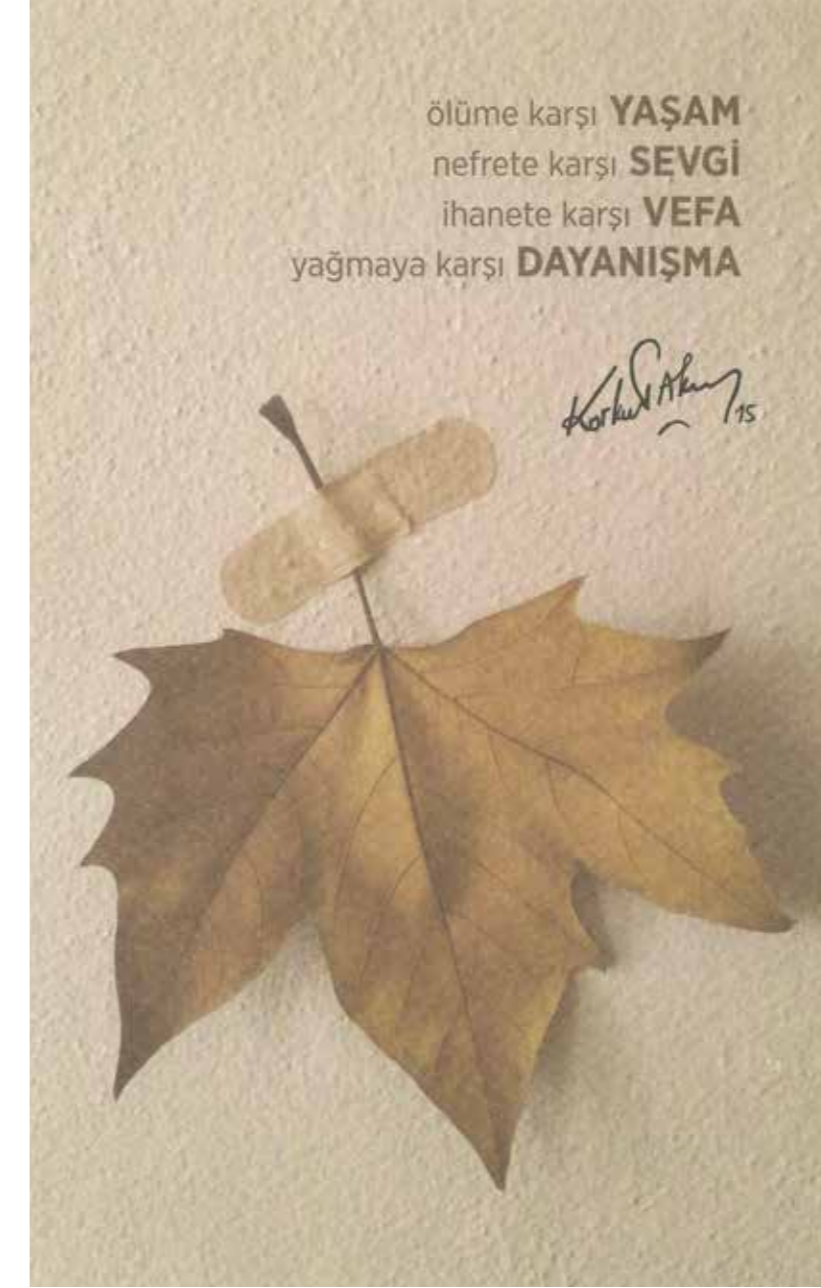
Yaklaşımımızdan, karşı olmayı (negative) kaldırsak ve (positive) yaklaşsak olaylara?

Aslında YAŞAM öncül. Yaşam olmasa ölüm olmazdı.

SEVGİ olmasa, nefret doğmazdı. İhaneti VEFA ile öğrendik, DAYANIŞMA ise her şeye karşı.

Bizler var olan ve her zaman var olacak olan YAŞAM, SEVGİ, VEFA, DAYANIŞMA içinde yaşayalım ve bir ilave BARİŞ olsun tüm SAVAŞ'lara rağmen.

...

| Korkut AKIN - 2015 |

Üçüsü

Kim baksa bir çocuk diliyle ısıtır onları,
"üçüsü" der. Üçü demek üç kişiden, üçüsü
demek üçündeki iç kimselerden de söz etmektir.
Üçünden ve içinden olur üçüsü.
Üçüsünün birisi der ki:
"Her buluşmamız görüş günü sıcaklığında olsun,
özlemlerle dolsun, bakışalım, kavuşalım."
Üçüsünün ikisinin dediğidir:
"Sanma ki kulak her şeyi duyar, ey dünya
ben sana kalbimi açıyorum, de bana, sesle beni!"
Üçüsünün üçüsü de demiş bulunur:
"Benim sözlerim kalpten gelir ve kalbi açık olanları

Haydar Ergülen

Şair

bulur, bu kalpten kalbe giden yoldur."
Kalp bir yolunu bulur ve bazen bakış olur,
uzakta kimseyi bırakmaz! Kalp gözüyle görmek
dedikleri de sanırım budur.
Kalp bir sese sarınır ve kalbini aç da dinle,
iyice duy diyenlere kılavuz olur. Kalpten hissetmek
dedikleri belki de budur.
Kalp bir sözcüğe tutunur ve onunla hiç unutmamak,
hep hatırlamak üzere olur. "Bu kalp seni unutur mu?"
dedikleri şarkı da budur.
Üçüsü bize bakar gibi yaparak dünyaya bakar gibi yapar
ve birisi ikisine ikisi üçüsüne üçüsü de içine bakarak
kalplerini görürler.

| Korkut AKIN - 2016 |

Hangi zamanlar dersiniz, işte o zamanlar

Gıyabımda verdikleri karnemi, sur hal-kindan kuşların getirmişti. Böyle giderse, taşlardan ve surlardan sınıfı geçeceğim ama devlete devamsızlıktan okuldan atılacağım kesindi. Yalanım varsa çocuk olmayayım; bizim buralarda annelerimizden emdiğimiz dil burnumuzdan getiril-

Sezai Sarıoğlu
Şair, Hikâye Anlatıcısı

diğinden, bizi kendimiz olmaktan çıkararak dilimiz yerine takılan Türkçeye dilimiz dönmezdi. Sürçülisan edip dilimiz dönse içimiz, içimiz dönse dışımız dönmezdi. Dilimiz, her şeye ad verip kendine benzetmeye çalışan devlete dönmüyorsa kalbimiz zaten dönmezdi?

Hangi zamanlar dersiniz işte o zamanlar...

Hayat her daim, delillere bakıp, "Yaradan gökte bir yerdedir ama yerini bana sorma!" diyerek çareyi yukarıya havale eden ninemi doğrulardı. Devlet taklidi insanlar, görmemek için gözlerini, hissetmemek için kalplerini ve kendilerini bizden sakladıkça, evden sokaklara, sokaklardan dağlara sığırdık. Taşın yaşını büyüten çocuklar olarak; taş taş üstüne koyarak büyür, taş taş üstünde bırakılmayınca aldığımız yaşları geri verirdik. Hangi zamanlar dersiniz işte o zamanlarda, devletlerin gittiği her yere tanrıların, tanrıların gittiği yere orduların gittiğine tanık oldum.

| Korkut AKIN - 2017 |

Hangi zamanlar dersiniz işte o zamanlar...

Taşlara misafir olduğumuz bir gün, bir görünüp bir yok olan mahallenin çırık'larından bir abi, "Tarih, dil oyunlarından ibaret. Devlete benzeyen dile ve söze güvenmemek gerek" diyerek uzaklaşmış, taşların halini hatırlı soran annem, havadan indirilen, karadan bindirilen cümlelere ve kötülöklere bakıp, "Ağzında bal olanın kuyruğunda iğnesi vardır" demişti. Her cümlesiyle hakikati gözünden vuran, Padişahlıkla ve Cumhuriyetle yaralı ninem ise, dualardan umudunu kesip, "Yaradan da yaralar da herkesin içindedir" demişti. O gün bu gün içime bakıp duruyorum. "Yaralarım" beni terk edip sizin içinize kaçmış olabilir mi?

Hangi zamanlar dersiniz işte o zamanlar...

Surlardan, evlerden kopup yerine dönemeyen bazalt bir taş parçasından duydum: Dilde mecburi iskân yetmiyormuş gibi, yeni mecburi iskan ve imar planına göre, surların, çocukların ve hakikatin boyunun, devletin boyunu geçmesi devletin ve eşyanın tabiatına aykırıymış.

Yalanım varsa, kanatsız kalayım, otuz kuş (simurg) olup uçamayıp vadileri aşamayayım. Yanlışım varsa şuracıkta sur'un bedenlerine taş olayım. Taşların ve sizin içinize saklanıp sır olayım.

Hangi zamanlar dersiniz işte o zamanlar...

NARİstanbul

...

Barış
Demokrasi
Hoşgörü
Beklerken...

Kara kara dumanlar yükseliyor
Karartıyor her yanımızı
Karaya boyuyor
Canımız yemyeşil ormanlarımızı
Ormanlarımız...
Kara,
Bağırıyor çığlık çığlığa

Mehmet Yılmaz

Çevirmen

O güzelim rengârenk kuşlar, böcekler
Hava
Kapkara...

Barış
Demokrasi
Hoşgörü diyenlerin dışında
Kimin umurunda...

Barış
Demokrasi
Hoşgörü

Yüreğimiz cayır cayır yanarken
İçimize su serpmek için çay atıyorlar,
Uzaya balonla çay uçuruyorlar
Gözümüzün içine baka baka bi güzel
Bizimle dalga geçiyorlar
Aklımızla alay ediyorlar
Şaka gibi

Olsun, diyemiyorum
İçim içimi yiyor,
Ve haykırıyorum...

Biz umut ve dirençle
Gezcez
Gezemezsiniz deseler de
Gezcez
Biz rengârenk bir mozaik
Kadın erkek
Yaşlı genç
Yoldaş gardaş
İnadına gezcez
Sinirlerini bozcaz, oynatcaz

Önyargısız,
Art niyetsiz,
Bir dünya
Bu memlekette
Egemen oluncaya kadar

Ve sonra...
Çalcaz oynıcaz...
Hadi, bi gayret
Korkutalım şunları
Korkut Akın.

önyargısız, artniyetsiz... umut ve dirençle
Barış. Demokrasi. Hoşgörü.

Korkut Akın 118

Aynur Turan

Sosyal Danışman

Özgür olsun;
düşlerimiz, duygularımız, ruhlarımız, be-
denimiz ve dünyanın sınırları...

Özgürce ifade edilemeyen duygu ve dü-
şüncelerin hastalıklı, zarar veren enerji-
sinden kurtulmak için... açın sizler de
yürek pencerelerinizi özgürce yaşanılabilir
bir dünya için, tüm renklerin bahar ta-
dındaki ahengine...

| Korkut AKIN - 2019 |

Yeryüzündeki bütün canlılarla birlikte var olmanın direnci ve ısrarıdır bu kenetlenme.

İsyanı kavuşturmak, umudu yüreklendirir.

Bingöl Elmas

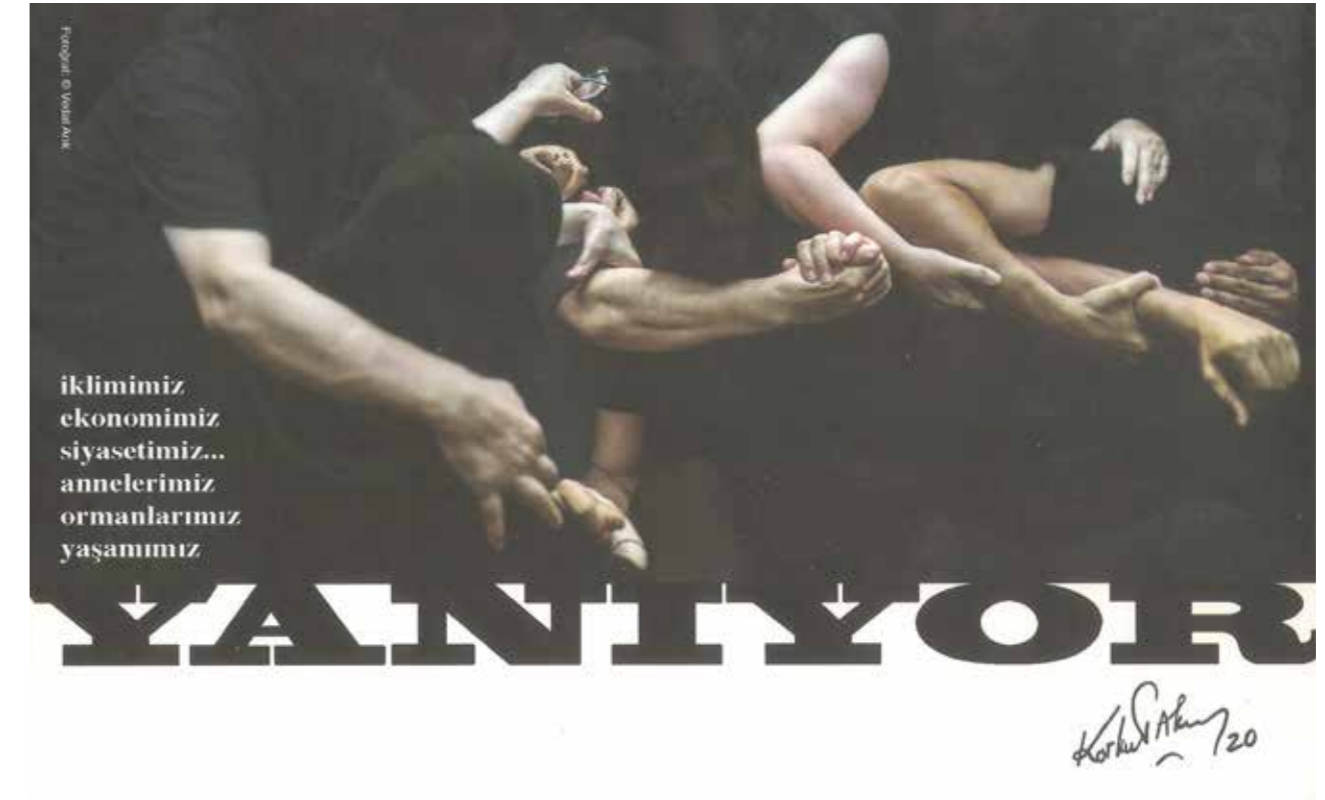
Belgeselci

Yıkımın, cehaletin, nobranlığın, saldırı-ganlığın başa geçtiği zamanlarda gücümüzdür bu varoluş.

Solan renklerin, kuruyan nehirlerin, tükenen canlıların kavgasını vermektir. Can suyu vermektir ana dile.

Yol arkadaşına, dostuna omuz vermektir. Doğamız, rengimiz, çeşidimiz, cinsiyetimiz, kimliğimiz için mücadeleyi örmektir. Ama illa ki insan kalabilmektir.

İnsanlıktan çıksa da tüm yeryüzü. Sınıfsız ve sömürsüz yeryüzünü inşa edecek kollarımıza kuvvet, ruhumuza aydınlık veren zamanların gelmesi dileğiyle.

Vezinler arasından

Sorardın göz kırparak
iskele kahvesinde buluştuğumuzda:
"Nerede bizi seven kızlar
denizin meltemine sarınan,
derbentlerden esip gelen o hisli ses,

Cevat Çapan
Şair

kayayı delen incir,
yerçekimli karanfil,
yangın yerindeki orkideler?
Nerede Antigone, üzerine yığılan
taşların arasından kanayarak açan
o sonsuz iri güller?"

...

H A L S İ Z L İ K D O Ğ A L A F E T L E R N E Ş E
T O R B A Y A S A O R M A N Y A N G I N I İ L A Ç
D A Y A N I Ş M A A N T İ K O R T E S T İ U M U T
İ Ş S İ Z L İ K S O K A Ğ A Ç I K M A Y A S A Ğ I
D E Z E N F E K T A N D İ R E N İ Ş K O L O N Y A
E K O L O J İ C E R R A H İ M A S K E K O N S E R
Ş İ İ R Y A Ş A M T E S T C O V I D 1 9 E V R İ M
F İ L Y A S Y O N E K İ B İ S A N A T K Ü L T Ü R
J İ N J İ Y A N A Z A D İ Y O K S U L L U K A Ş K
Ç A M A Ş I R S U Y U E D E B İ Y A T D E P R E M
C U M H U R B A Ş K A N I N A H A K A R E T A Ş I
K Ü R E S E L İ S İ T M A D E V R İ M S O H B E T
Y O Ğ U N B A K I M T İ Y A T R O K U R A K L İ K
A D A L E T F İ Z İ K S E L M E S A F E B A R I Ş
E M P A T İ Ş O R E Ş T A D V E K O K U K A Y B İ
P A N D E M İ M O N A R Ş İ S O L U N U M
B L A C K L I V E S M A T T E R H E V A L
D İ K T A T Ö R L Ü K Y Ü K S E K A T E Ş

İle dikkatli ceken dört kelime 2021 yılına belirleyecek.

Korkut Akın 2021

Bir elin parmakları aynı değilse, iki el aynı olur mu? El elden üstündür. Ellerimizi çoğaltalım. Avuç içlerimizde yazmıyor yazgımız. Ellerimizin becerisinde yatıyor. Yazgımızı belirleyen, nasırlı ellerle kalem tutan ellerin birlikteliğidir. El ele verelim.

Vecdi Sayar

Sinema Yazarı, Festival Yönetmeni

Elimiz kolumuz bağlı kalmasın. Elden ayaktan düşenlere, elde avuçta bir şeyleri kalmayanlara el verelim. El etek öpenleri, el pençe divan duranları, elini sıcak sudan soğuk suya sokmayanları elden çıkartmak için ellerimizi birleştirelim.

| Korkut AKIN - 2022 BİRİNCİ SAYFA |

örgütlü iyilikle yenebiliriz amansız kötülüğü

| Korkut AKIN - İKİNCİ SAYFA |

*barış, demokrasi, hakikat için
...elden ele 40 yıl*

| Korkut AKIN - ÜÇÜNCÜ SAYFA |

*Korkut Akın
7.22*

| Korkut AKIN - DÖRDÜNCÜ SAYFA |

İlgilisine Notlar:

İlk kart, 1983

Repaş, arkadaşımın sahip olduğu, dar kadrolu bir ajanstı. Küçük bir karanlık odası vardı ve letraset yerine daha önce dizilmiş harfler kesilip yeniden dizilerek kullanılırdı. Karanlık odaya çoğunlukla ben de girerdim. Severdim agrandisörde sayıp, ilaçlı sıvıda harflerin belirmesini. Biraz az tutarsanız zayıf kalır, biraz fazla tuttuğunuzdaysa -meslek deyimiyle- şişerdi yazılarınız.

Platonik de olsa sevdiğim o kıza kart hazırlamaya karar verince, başladık çalışmaya. Bir kitapçıkta, Orhan Taylan'ın karanfillerini bulduk. Ahmet Telli'nin, kitabı elimizden düşmezdi zaten, dizelerini de kendimize uyarlayınca temel sorun çözülmüştü. Souvenir olsa gerek yazının karakteri, seçtik elbirliğiyle. Tek tek dizdik ve hazırladık. Tabii, her seferinde yeniden banyoya girip her dizdiğimiz belli bir forma sokuyorduk.

...

Karta basmayacağımız, negatifini -hani değer verdiğimizizi göstereceğiz, sevgimizi sunacağız ya- almamız gerek. Yani pozitifini. Tire filmi bir kartonun arasına koyduk ve yolladık.

Sonuç çıkmadı. Ama daha önemlisi, her yıl, artık gelenekselleşen bir kart yapma/hazırlama sevdasının oluşumuydu.

* Ahmet Telli'ye, dizelerini bozup da kendime uyarladığımı söylediğimde, çok şaşırtıcı bir tepki vermişti: "Ne güzel, benim de dizelerim anonim oldu desene!" Dizelerin aslı: "Suya düşen bir karanfilse yüreğin/Birak kendini ırmağın türküsüne gülüm."

"Hüznün İsyan Olur"dan Deli Kuş

...

1984

Hani karar verdim ya yılbaşı kartı yapmaya... her ne olursa olsun sürdürmeliyim.

VOLİ (sevgili Rıza Baloğlu ile birlikte gerçekleştirdiğimiz, epey de ses getiren, İFSAK'ta Büyük Ödül kazanan ilk ve tek süper8 mm. kısafilmimiz) için çalışıyoruz bir yandan, bir yandan da yeni işlerde yeni insanlar tanıyoruz. Bu, deneyim kazandıığımız anlamına da geliyor. Bir önceki gibi film yollamayacağıma göre tire film üzerine yazılacak metni fotoğraf filmine yapıştırırsam, özgün ama bir o kadar da kolay kart hazırlayabilirim.

Hep çalışılmaz ya, konuşma arasında ürettiğimiz projelerin bini bir para! Şunu da yaparız, bunu da, Onu öyle halledebiliriz, bunu şu arkadaştan destek alarak. Rıza iyi fotoğrafçıydı (ışıklar içinde uysun yatıya gittiği doğanın kucağında), birini seçtim.

Yine de bir farklılık istiyor gözüm, gönülüm. Fotoğrafa -şimdi istediğiniz gibi oynayabilme olanağı var- dokunamayacağıma göre, metniyle oynarım ben de.

1984'te açılacak zaten, 85'te de açmasını istiyoruz. Bu günden bakınca, sanki bir daha yapamazsam hiç değilse bir sonraki yıla da kalsın gibi bir düşünce de yatıyor sanki altında.

Her ne kadar telif gibi bir derdimiz olmasa da arkasına Rıza Baloğlu, Korkut Akın mührü basmıştım dağıtırken (tabii, kartın niteliği gereği iyi çıkmayabiliyordu, okunaksız olanı kendime saklamışım)

...

1985

Birleşmiş Milletler 1985'i, "Uluslararası Gençlik Yılı" ilan edip sloganını da "Katılım, Demokrasi, Barış" olarak belirleyince yılbaşı kartının içeriği de belli oldu.

İyi de nasıl bir kart tasarlamalıyım? Çocukluğum geldi aklıma: Kâğıda sıkıığım tüp boya ları biraz karıştırıp diğer bir kâğıda yapıştırdığınızda ortaya nefis bir resim -kim neyi nasıl görüp yorumluyorsa çıkıyordu. Her biri ayrı olması da cabası.

1986

1985 yılı umduğumdan çok daha zorlu geçmiş; ister istemez askere alınmışım.

Sağ olsun Nâlân (Barbarosoğlu) fazla çoğaltmadığım kartları fotokopiyle çoğaltıp arkadaşlara ulaşmasına yardımcı olmuştu. Demek ki, en tam da o yıl karar vermişim postayla gönderilmemesine.

Ankara'dan bir arkadaşın -bağışlasın izini kaybettiğim, adını unuttuğum için fotoğrafını kart hâline getirmiştım. (Bu katalog/kitap birbirimizi bulmamıza yardımcı olur mu dersiniz?)

1987

"Bugün en güzel günüm."

İşlevsel kart olmasını istedim.

Fırsat bulunca da hayata geçti.

Ama görüyor musunuz, duvara/panoya asmaları için çivilerle yönlendirmeye çalışmışım arkadaşları, ne ayıp, değil mi?

1988

Umudu hiç üzmedim; en azından üzmemeye çabaladım.

Kuşkusuz onun beni, benim de onu üzdüğüm olmuştur. Kartlarım tanıktır ki sevgi, coşku, umut ve en çok da barış temel izleği oluşturuyor.

1989

“Türküler söylüyoruz gökyüzüne/İnce ince sessizce.”

Besbelli, karamsar bir yılmış beklediğim. Hoş, o yıllarda Türkiye'nin durumu da ortada. Karta yansıyan da, cezaevine çevrilmiş ülkemin umudu hiç yitirmediği.

1990

Öğrenciliğim döneminde Samsun'a giderken, Kavak'ta, gün açarırken ağaçların arkasından doğan güne bakıp, “Karmaşanın üzerine doğuyorsun. Gizleyeceksin bütün kötülükleri, sıkıntıları. Doğ bakalım, doğ ki güzel günler görelim” derdim her seferinde.

Bu kartı hazırlarken geleceği aydınlık görmek isteği ağır basıyordu, anımsıyorum.

Başlangıçta hiçbir karta adımı yazmıyordum. Zaten az dağıtılıyordu ve tanıdıklarına veriyordum. Dolayısıyla “herkes biliyor nasıl olsa” düşüncesindeydim. Ben bile inanmıyordum baksanıza, bunca yol sürdüreceğime.

Süreklilik kazandığı ve kartların tanınır olmasını istediğim için artık adımı yazmanın zamanının geldiğine ikna olmuşum.

1991

Karadeniz bölgesinde hava hep bulutludur, hep yağışlıdır. (Küresel iklim değişikliği ve ısınma ne hâle getirdi yaşamı)

Köyümüzde gün doğumu o kadar kolay görünmez, malum hava hep kapalı.

O sabah yakalamıştım.

Dünya savaşıyordu, hiç istemiyordum. O köy evinin penceresinden doğan gün dünyamız için barış getirsin istedim.

Pencerenin diğer gözlerini kapatarak bir farklılık yaratma çabasında olduğum görülüyor.

1992

Bir iguana fotoğrafı bulabilseydim (ah, Google yoktu ki) çok aradım. Kütüphanelere gittim, ansiklopedilere baktım, istediğim gibi bir iguana fotoğrafı bulamadım.

Bulsaydım, “500. yılı kutlu olsun” yazacaktım, iguananın gözünden düşen bir damla da yaş ekleyerek. Olmadı. Bunca yıl içimde kalan bir ukde.

Umut bir kuşun kanadında değilse de gagasında.

Artık çoğalmaya başladı kartlarım. Daha çok bas(tır)ıyorum, daha çok dağıtıyorum. Yıl boyu belki de, her yere, her şeye kart yapabileceğim fotoğraf olarak bakıyorum artık.

...

...

1993

Çok güzel bir fotoğraftı, görünce çarpılmıştım. Çok beğenince yeniden çerçeveleyip kullanmakta sakınca görmemişim besbelli.

Yabancı bir fotoğrafçının, belki de ödüllü bir fotoğrafıydı sanki.

1994

Bir önceki kartın etkisinden sıyrılmak amacıyla olsa gerek, bu kez gökyüzü, bulutlar.

Yoruma açık.

Umut ve coşku hiç eksilmiyor tabii.

1995

Dalgalar öyle hırçın öyle güçlüydü ki, ister istemez oradaki azmi ve karadaki direnci düşünüyor insan.

Bir gün el ele verecekleri umudu hep yanı başımda.

1996

İmece dergisini anımsayanlarınız var mı? Değişik bir karakteri vardı başlığının, binlinçli yapılmıştı.

Öyle bir şey istiyordum...

Muammer Başkan'ın ağzından girip burundan çıkarak, bir fotoğraf negatifi büyüklüğünde tire film hazırlıyorsunuz ve agrandisörün keseceğini de hesaplayarak birlikte basıyorsunuz (eski deyişle sandviç baskı).

Cidden ince eleyip sık dokunan, sıkıntılı bir iş. Tabii, fotoğrafçı da (renkli fotoğrafları dışarıda bastırıyorduk, banyo eczaları pahalıydı), her seferinde yeniden basıyor, başında bekliyorum, (Kızsa da sesini çıkaramadığını, gözlerinden fışkıran kızgınlık dumanlarını unutmak mümkün mü?) Göz kararı düzeltip yine bastırıyorum. Herkesin illallah dediğini, bilmem söylememe gerek var mı?

...

...

1997

Hiçbir şeyi yalnız yapmayı sevmedim, sevemedim. Yılbaşı kartlarını da birlikte yapmayı önerdim sevgililerime. Hiçbiri yanaşmadı, Aynur dışında.

İmzasından belli değil mi?

1998

Ama hayat bu; neyi ne zaman, nasıl ve niye karşımıza getireceği belli olmuyor.

O gidince tepkim karta yansıdı, doğal olarak.

Artık tek olmalıydı imzası kartlarımın.

1999

Milenyum 2000'de mi başlıyor, 2001'de mi tartışması başlamıştı.

Ben bir yıl önceden girdim yeni binyıla; mühürlü bir pulu, zarf niteliğinde.

(1984 yılında da "erken gelen kart" demişlerdi ya, bu kez bilinçli erken.)

Mührü Murat Celep hazırladı. Sonra da kurtulamadı benden. Onunla çok çalıştım, çok kahrımı çekti, hâlâ da çekiyor.

Agrandisörden kurtulup matbaaya geçtik bu kartla. Mührü, sonradan tek tek bastım.

2000

Sevgili arkadaşım Faruk Şüyün'le birlikteydik bu fotoğrafı çektiğimde. Güneşin ışınlarını yakalamak için çabalıyordum; "Ne yapacaksın, birbirinin neredeyse aynı o kadar kuş fotoğrafını" diye isyan etmişti.

Şimdiki gibi, çekilenlerin anında görünmesini hayal bile edemediğimiz için olup olmadığını bilememenin sıkıntısıyla art arda -tabii, farklı diyafram ve enstantane ayarlarıyla- birçok fotoğraf çektim.

Düz hâlini, yine kart olarak kullanması için verdiğimden (ben 2000 yılına saklıyordum da, o nedenle) bir değişiklik yapmam gerekti.

Umarım hoşunuza gitmiştir.

...

...

2000 S

Seyhan, 1999 yılında başlayan -asında TRT'de tanışmıştık yıllar önce- duygusal boyutlu ilişkimizi, Ağustos'taki Güneş tutulmasıyla özdeşleştirerek, "Ben de sana tutuldum" sözleriyle anlatıyordu. Öyle olunca da, kartına, günün "mana ve ehemmiyeti" yansıdı.

Ben zaten, başından beri, kart yapma ve hazırlama işinde yanımdakileri de görme yanlısıydım. Seyhan'ın kararı sevindirdi beni.

2001

"Mutluluk bir çimendir bastığın yerde biter" Âşıktım ve Oktay Rifat'ın bu ünlü dizesi dilime yapışmış bırakmıyordu. Bu dizeye uygun bir kart tasarlamak farz oldu. Murat Celep, kendisine bırakmamı istedi, "Sen muhakkak bir şeyler bulursun yine de" serzenişini de unutmadan.

Parklardan, bahçelerden günlerce çimen topladım, uygunlarını yapıştırarak dağdım. Mührü tabii ki, unutmadım. Yine de "bir yudum coşku, bir içim mutluluk" yazdım çoğunlukla.

Yılmaz Yeşildağ (şiiirler yazsın doğanın kucağında da) çok sevdi bu kartı. "Cinnet ve Cinayet" şiirlerinin ikinci baskısının kapak görseli yaptı ama camı kırarak kuşu özgürleştirmeyi tercih etti. Kuş acaba içeride miydi, yoksa içeridekileri kurtarmak amacıyla kırıp kaçıyor mu? Şiirleri okuyup karar vermek gerek.

2001 S

Seyhan da benim gibi, Murat'a bırakınca ortaya bu güzel çiçek çıktı. Ancak Seyhan, bir daha yapıp yapmama konusunda ikircikli olduğundan tarih koymadı (gidebildiği kadar diye düşünüyordu besbelli).

2002

11 Eylül 2001'de New York'taki ikiz kuleler uçak saldırısıyla yıkılınca "Barış" dileği kaçınılmaz oldu. Çünkü herkes Üçüncü Dünya Savaşı'nın çıkacağına inanıyordu. "Savaşın dünyanın yangınından, sizin için bu kadarını kurtarabildim" sözleriyle ve kartın ucunu yakarak veriyordum.

Kimi zaman yangın çıkacağından korkuyorlardı, kimi zaman da "Karta yazık değil mi?" deyip engellemeye çalışıyorlardı.

Mühür de artık yanmış, ömrünü tamamlamıştı...

...

...

2002 S

Uçsuz bucaksız gökyüzünde naif, naif olduğu kadar narin çiçekli dal nasıl da çağırıyor o sonsuz mutluluğa...

2003

Pirinçle şeker bereketi ve mutluluğu simgeleriymiş.

Birçok kültürde yeri varmış.

Bereketin ve mutluluğun kalıcı olmasını da çınar yaprağı sağladı.

Çantam şeker kırıntısı ve pirinç tanesi doluyordu. İyi yapışmıyor, yapışanlar da sürtününce dökülüyordu besbelli.

2003 S

Yaşamımızı birleştirmiş, artık el ele yürüme kararı almıştık. Biraz Korkut'un "hadi artık, hazırla" baskısı, biraz üzmeme kaygısı, biraz da çocuksu bir duyguyla çıkan defter yaprağı, bir başlangıç da aynı zamanda. Çünkü ilkokula başlayan her çocuk defterine su yolu yapar önce. Hani özeni giderek kaybolan bir hevestir. Kim bilir belki o nedenle tarihsiz yine...

Anımsıyorum sevgili eşimin, "Yeter artık, bir daha yapmayacağım" haykırımlarını...

2004

İçimde sızısı hâlâ duruyor.

Babamı doğanın kucağına yatırmıştık. Beni en çok destekleyen oydu. Ama bir kart bile yapmamıştım; en azından fotoğrafını koymamış, onu da gönendirmemiştim.

Tasarladığım kartın en uygun yerine, ufka yerleştirdim babamı annemle birlikte.

Bir güneş gibi parlayıp umudu kendi renklerimize boyamamızı izlesinler diye.

2004 S

“Yazarlar önce kendileri için yazar” derler; bu her ürün için geçerlidir. Yaşanan acı dolu günlerin ardından kendisine sesleniyor aslında: Gülümse.

Üzerine sünger çekme deyimi, aslında süngeri sıkıştırdığınızda yeniden ortaya çıkarması için saklamak anlamı da taşır.

Ben böyle bir duygu seziyorum. Ne dersiniz?

2005

Çoğaldık. CanayAkın geldi dünyamıza. Çok sevindik. Kartlarda artık CanayAkın yer almalı.

İÜ. İşletme İktisadı Enstitüsü öğrencisiyim; derslerin sıkıcılığını kart tasarlama düşleri azaltıyor.

Birden bir ışık yandı! 05 aynadan 20 olarak gözükmüyor, gerçekten de bir ayırım olmuyordu. Tarihi böyle ikili kullandıktan sonra yazıları ters yazar, aynadan okur, okuturum.

Öyle de yaptım.

Doruk Grafik Yusuf Bey'e verdiğim sıkıntı kadar herhâlde kimseye vermemişimdir. Öyle olmaz, bu kağıt/kart olmaz, gramajı şu olsun. (Sanki çok anlarmışım gibi, terciye tere satıyordum işte; ayıbımın şimdi farkındayım.) Adamcağız, “Zaten üç kart bastırıyorsun, yeter çektiğin dertler” demedi, bütün kaprislerimi göğüsledi. Ayna buldu ve 2005'in kartı anlam kazandı.

2005 S

CanayAkın geldi. Bilmiyorduk -kimse bilmez ki zaten- ne yapar, ne sever, ne ister. Bulmaca gibiydi her şey. Yıllar sonra baktığımızda sağlamasını da yapmış olacağız.

2006

Kimse bir şey demiyor ya... 2006'nın “altı”sından “alt”ı buldum, altından çıksın istedim. Haklısınız: Kazı kazan.

Yusuf Bey, yine tevazu gösterip, kızdıysa da içine atıp bu kartı da bastı. Hem de üç seçenekli:

“Yüreğimi sana sundum, geleceği aydınlat diye.”

“Ufukta bir kuş, kanadı gümüş, müjdesi umut.”

“Bir insanın varlığı dünyayı değiştirmeye yeter.”

Dolayısıyla aynı anda verdiğim kartların mesajları farklı çıkıyor, insanlar daha bir keyifleniyordu.

Bu arada, CanayAkın'ın ikinci yaşı olduğu için gökyüzünde iki kuş olduğunu fark etmişsinizdir.

2006 S

Anne yüreği, oğluyla dolu. CanayAkın da farkında bu sevginin, nasıl da sevimli gülmüş.

2007

Kırmızı bir karpuz dilimini keyifle kemiren bir CanayAkın kartı hazırlamayı düşünmüştüm. Savaş tamamları izin vermedi.

Bir yerler (hemen her yıl bir yerlerde savaş patlıyor) karışınca tasarım değişti. Geçen sefer Türkçe "Barış" demiştik. Bu kez bütün dillerden aynı sözcüğü, artık öğrensinler de savaş çıkmasın dileğiyle 2007'nin kartına taşıdım.

CanayAkın'ın üçüncü yaşını üç sarı nokta ile, tabii, kendimce, gösteriyordum. Ama pek ilgi duyulmadı ve bıraktım, dağıtırken.

2007 S

Güneş evimizin içine giriyor, aydınlık bir evimiz var. Elimde sürekli fotoğraf makinesiyle dolaşıyordum. Oğlumuzun fotoğrafını çekmek kadar keyifli bir şey yoktu. CanayAkın, o nedenle fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmayan biri oldu. Uzun yıllar, hemen her fotoğrafında ya yüzünü buruşturdu ya da kapattı.

Yeniden çerçvelenen (kadrajlanan dedik biz sinemada, eski dille) fotoğraf inanılmaz bir duygu yüklendi, farklı coşku yarattı. Dileyen dilediği yorumu yapabilir kuşkusuz.

2008

Abdullah Akın'ı yaşamı içerisinde kartlarım taşıyamamanın haklı hüznüyle hem Neboş'u hem Şükran'ı eklemeyi istedim ve CanayAkın'ın dördüncü yaşını da işaret etsin diye + oluşturduğumuz takvimi istedim. Remzi Oğuz Yılmaz önerimi beğenmeyip kendisi -tabii ki çok güzel oldu- tasarladı. İnce uzun olsun, masada durabilsin düşüncesini hayata geçirdi. İşlevsel oldu ve çok talep gördü.

...

...

2009

“Görmemişin bir oğlu olmuş.” CanayAkın beş yaşında diye yıldız istedim. Murat Cellep ne dediyse ikna edemedi ve bu kart çıktı. Beğenilen kartlarımdan biri. Bu arada Muammer Başkan da bir çalışma yapmıştı. İlginç bir tasarımı onunki de.

2010

CanayAkın, her yeri çizdi, kendince boyadı. Hatta resimleri bile. Yunus Bircan, “Ressamın eksikliğini tamamlamıştır” diye CanayAkın’ın çiziktirmelerine dokunmamı istemediyse de, temizlemeyi başardı. Bu arada CanayAkın, anlam yüklemeye başladı; bu fırsatı kaçırmamak gerekirdi. El çizimi her çocuğun yaptığıdır, ama CanayAkın, onu barış kuşuna döndürdü.

2011

Hayatın odağını çocuk oluşturuyor. Saç kestirmeme inadını nasıl yendiğimizi anımsamıyorum, ama değerlendirmeyi kaçırmadım. Kûlah şeklinde, içinde tohum (buğday) bulunan kart, kesilip de bir bardak suya diklemesine konulunca, birkaç günde saçları çıktı.

2012

İstanbul Aydın Üniversitesi’nde sinema dersleri veriyordum; öğrenci arkadaşlara, “Bakmak ile görmek arasında bir fark vardır. Sizler, sinemacı olarak görmek zorundasınız” diyordum. Aklıma geldi. İyice yatay bakarsanız o karmaşanın bir mesaj içerdiğini göreceksiniz: “Zaviyeden bakmak gerekir.”

...

...

2013

Düpedüz sözcük birleştirme. Başaramamış olabilirim. Birbirine tutturulmuş kartı açtığınızda, metin anlam kazanıyor.

Umut, aşk, sevinç ve tabii en çok da barış hemen her katta gösteriyor kendini. Göstersin tabii.

Bazı kartları anlatmak gerekmiyor belki... Kim neyi anlarsa, ne isterse

2013 S

Seyhan'a sormak gerekir, acaba ne düşündü, niye böyle bir kart tasarladı.

"Çünkü hatıralar kuşlar gibi/ Dal ister konacak" (Oktay Rifat) dizelerini çağırıyor yorsa da Sezai Sarioğlu'nun "Cumartesi Anneleri"ni anlatırken kullandığı metaforun etkisi olduğunu düşünüyorum. Gelin, soralım hem kartın sahibine hem Sezai'ye.

Seyhan'ın son kartı oldu bu. Acaba, kulağına fısıldasak yeniden başlar mı? Başlarsa ne güzel olur, değil mi?

2014

İki Haziran'ı var ülkemizin. Biri 15-16 Haziran 1970, diğeri 2013'te, Mayıs ayının son günlerinde başlayan Gezi Direnişi.

İkisi de önemli, ikisi de bir milat. Birinde Meclis'ten geçse de "Sendikalar Kanunu'nda yapılan değişikliğe" karşı çıkan işçiler. Diğerinde otokrat yönetimin hiçbir toplumsal beklentiye söz hakkı vermeden, İstanbul'un ayakta kalabilen üç-beş ağacını da betona boğmasına karşı çıkan gençler. 1970'te, İstanbul ve Kocaeli ile sınırlı kalan "ayaklanma", 2013'te gerçekten ülke çapında yayıldı ve "Gezi Parkı" korundu. Birçok insan öldürüldü, birçok insan işkence gördü, haksız yere tutuklandı, mahkûm oldu; halkın gözünde onlar birer kahramana dönüşürken iktidar; Gezi'nin kaybettirdiği seçimi "savaş"la kazandı, ama kimseye yaranamadı.

Özgürlüktü Gezi direnişinin tek talebi. Onu da rüzgârgülü simgelerdi ancak.

2015

Yaşam, siyasallaştıkça toplumsal muhalefetin söylemi de siyasallaşır. Oysa talep edilen gerçekten insanidir, yaşamsaldır. Yapacak bir şey yok.

Buradaki yara bandı, Ayla Gökdemir'den ilhamla yer buldu kendine.

...

...

2016

Birilerinin ses çıkar(t)ması gerekiyor, "üç maymun"u oynamak gül açtırmıyor bu yarada.

Kim ne derse desin bu kartım da siyasetten uzak, yaşamı öne çıkaran mesajla yüklü.

Haydar Ergülen, şöyle yorumluyor: "Sanma ki kulak her şeyi duyar, ey dünya ben sana kalbimi açıyorum, de bana, sesle beni!"

2017

Kimine göre deprem, kimine göre müteahhidin arsızlığı, kimine göre Suriye'deki savaş, kimine göre devletin halkına zulmü. Devletin uydurduğu mazeret sonrası yerle bir edilen Sur'dan gazeteci Fatih Pınar arkadaşımın çektiği.

Dikkat çekmek istediğim o küçük çocuk. Onu hiç mi düşünmüyorsunuz? Onun geleceği, annesinin, ailesinin hüznünden de büyük.

Bazen sözcükler yetmiyor, en tam da sonraki yıllarda da olduğu gibi.

2018

Egemen erk kendi bildiği gibi davrandıkça, sanatı da engelliyor, hatta yasaklıyor. Ankara'daki (Yüksel Caddesi'nde) "İnsan Hakları Anıtı" polis tarafından abluka altına alındı. Uzunca süre hüznüydü anıt. O küçücük, ama görenin bir daha kaybetmediği kalbi kanıyordu ister istemez. Sonra Ankara'dan İstanbul'a taşındı anıtların polis ablukasına alınması, Galatasaray Meydanı'ndaki "50. yıl anıtı" polis ablukasının kalkmasını özgür günlere dönmeyi bekliyor.

2019

Ben siyasallaşmayacağım dedikçe egemen erk baskısını ve giderek zulmünü arttırıyor.

"İfade özgürdür" kabartmayla yazıldı, pek de özgür olamadığı için.

Kartları dağıtmaya başladığım gün Metin Akpınar ile Müjdat Gezen'e bir televizyon programında söyledikleri nedeniyle dava açıldı. Yani kart anlamını buldu. Keşke böyle bir ayıp hiç işlenmeseydi de benim kartım "ayakları yere basmayan" ütöpik olarak kalsaydı.

Gürbüz Doğan Ekşioğlu Hocam'ın haklı eleştirisi, "Hiç görsel olmasaydı, çok daha anlamlı olurdu" için boynum kıldan ince. Ama çok yıllar önce Bartın'da, Boğaz'da, yol kenarında çektiğim ve çok sevdiğim gelincik bu kartla hayat buldu, unutmayın.

2020

“Zulmün artsın ki, deva bulamayasın” derler. Siyasal iktidar ekonomik krizlerle, eğitimdeki yanlışlıklarla, sağlıktaki sorunlarla uğraşacağı yerde 12 Eylül uzantısı karanlık güçlerin yok ettiği oğullarını, eşlerini arayan anneleri hedef alıyor.

Aynı tarihlerde küresel ısıtma nedeniyle kuraklık bir yandan, sel baskınları diğer yandan... ormanlar yanıyor, kimse söndürmeye yanaşmıyordu. Siyaset deseniz hepten yangın yeriydi (galiba, hâlâ öyle).

2021

Hiç postayla göndermediğim hep elden dağıttığım yeni yıl kartlarım, ilk kez iletişim araçları üzerinden ulaştı arkadaşlarıma. Covid-19 pandemisi nedeniyle yaşamı evlerimizin dört duvarı arasına hapsettik. Birileri tabii ki işlerini yürüttü. Olan vatandaşa oldu.

“Dikkatinizi çeken ilk dört kelime, 2021 yılını belirleyecek. Sahiden de o dört kelime belirledi bir yıl boyunca yaşamımızı.

Zor bir yıl geçirdik. Öğrenciler de, çalışanlar da, emekliler de, ama en çok da sağlık emekçileri. Onlara çok şey borçluyuz.

2022

Umudu üzmüyoruz, üzmeyeceğiz. Dayanışmanın çözümün ilk adımlardan biri olduğunu biliyoruz. Ellerimiz birleştikçe aşacağız bu zorlukları; kim ne derse desin. Kim ne kadar ayak diretirse diretsin; halkın giderek yükselen sesine kimse kulak tıkayamaz.

Ellerin neden birbirine değmediğini sordu Pakrat Estukyan (sadece o sordu, ilginç) ve dayanışmanın dokunmayla yaşama geçeceğini söyledi. Doğru söze ne denir?

...

...

Leylekler Van'a getirip, Nebahat Akın ile Abdullah Akın'ın kucağına bırakmış beni, 1958'de.

Samsun'da büyüdüm; Eskişehir'de, Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi Sinema TV Bölümü'nü bitirdim; İstanbul Üniversitesi'nde Gazetecilik yüksek lisansımı tamamladım. Bir de İşletme İktisadi Enstitüsü'nde ihtisas eğitimi aldım.

Çocukluğundan beri okumayı seven biriydim. Büyüdükçe gezmeyi ve film çekmeyi de ekledim. Yeşilçam'da da çalıştım, televizyonlarda da. Gazetelerde de, dergilerde de yazdım, gazete ve dergi de çıkardım. Genç meslektaşlarıma eğitim de verdim, üniversitede. Pandemi sürecinde radyoculuk bile yaptım. Keyifli işlerdi hepsi de. Mutluyum yani.

Yazdığım kitap az, ama yayına hazırladığım o kadar çok ki... Atilla Dorsay'ın, Zahit Büyükişliyen'in, Erkan Özerman'ın, Atilla Karagöz'ün kitapları ilk aklıma gelenler. Gölge yazarlık da yaptım. O da keyifli bir uğraş, denk gelirse kuşkusuz.

Yitik Umutları Gece Bekçisi Alaettin Bahçekapılı (nehir söyleşi 3 cilt), 2019, BRT Yayınları

Yerli Dizi Yersiz Uzun (araştırma, inceleme), 2021, Klaros Yayınları

KısaFilmciyim Öncelikle
Voli, (İFSAK Büyük Ödül, 1983)

Hişt, Hişt!
(İnsan Hakları Yarışması, Mansiyon, 1990)

Hayat Ne Tatlı
(O. Murat Arıburnu Birincilik Ödülü, 1992)

Hişt, Hişt!
(Berlin, Altın Ayı Video-Fest Büyük Ödül Adayı, 1992)

İstanbul Sayfaları
(Çağdaş Gazeteciler Derneği Yılın Televizyon Programı Ödülü, 1994)

Buraya dek geldiğinize göre yeni yıl kartlarımı gördünüz.

Haydi, her yıl yeniden yolumuzu kesişirelim, olur mu?

| Mahmut TURGUT |

